

GENÇ SOSYAL DEVRİMCİLER BİRLİĞİ (GSB) KAPATILDI...

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında

öncü

25 Mayıs 1976

YIL 1 SAYI 8

FİYATI 200 kuruş

BURJUVAZİ KENDİ KANUNLARINI ÇİĞNİYOR

Yoğunlaşan ekonomik krizle beraber MC hükümeti iyice köşeye sıkışmaktadır. Kitlelerin demokratik mücadelesini engellemek için giriştiği baskı tedbirleri gerici yüzünü açığa çıkartıp onu kitlelerden tecrit ederken ekonomik güçsüzlüğünün sonucu her geçen gün daha fazla olarak da burjuvazinin taleplerini karşılayamaz duruma düşmektedir.

Bir yıllık icraat MC hükümetinin ekonomik iflası için yeterli olmuştur. Bugün MC, 1957-59 DP iktidarının çektiği döviz sıkıntısının bir benzerini yaşamakta ve insiyaki olarak hemen hemen aynı ve sonuç vermez çarelere yönelmektedir.

Döviz yokluğu kendisini iyice hissettirmeye başlamış, burjuva basınında sanayicilerin ve finans-kapital sözcülerinin döviz yetersizliği yüzünden uğranılan "milli gelir kayıpları" konusunda acıklı feryatlar yükselmeye başlamıştır. Döviz transferinin gecikmesinin buzdolabı vs sanayinin gelişmesini balataladığı, yatırımlar için 240 dış kaynak gerektiği burjuvazinin "acıklı" durumunu belirtmek için sık sık öne sürdüğü kanıtlar arasındadır.

Böyle bir ekonomik sıkışıklık içinde bir burjuva hükümeti olan MC, sınıfların yani patronların isteklerine ve "dertlerine" çare bulmak için olup olmayacağına, sonunda kitlelere ve genel ekonomik gidişe getireceği yüklerle bakmadan her kapıyı zorlamak, bütün olanakları kullanmak istemektedir. Ayakta kalmasının bir ölçüde de göstereceği bu cansipere ne çabıyla olacağına bilinciyse MC, adeta sinekten yağ çıkarırcasına yeni çareler peşinde koşmaktadır.

Kredili ithalat, sonu kısa vadede bitecek bir çıkmaz olduğu açık olan yollardan birisi. DP'nin son iktidar dönemlerinde başvurduğu yöntem, emekçi halkın gelecek kuşaklarının bile borçlanmasını sağlayacak, borçlanma ile burjuvazinin ihtiyaçlarının ithal edilmesidir. Kendi kârından başka kutsal bir şey tanımayan sermaye de bunu hemen onaylamış, Demirel tarafından ortaya atılmış olan fikir, Sanayi Odaları başkanı Sabancı tarafından "... Borçlanma, akıllı harcanacak ve faizini zamanında öderken kaydıyla hiç te korkulacak bir şey değildir." sözleri ile teşvik edilmiştir.

Getirilen çare salt kredili ithalat değildir. Adeta komedi denecek bir tarzda her kâfadan, burjuvazinin çeşitli kesimlerinden ayrı sesler yükselmekte ve çeşitli çareler (!) öne sürülmektedir. Bu yolda dış gazetelere ilan vererek döviz aramaktan tutun da özel bir Amerikan bankasından 250 milyon dolar borç için "aracı" olmak isteyen "memur" un kişisel önerisine varıncaya kadar milli bir "döviz bulma" neyecamı esmektedir.

Burjuvazinin daha büyük kesimlerinden daha "ciddi" ve bu yüzden emekçi halka getireceği külfetlerin daha fazla olduğu öneriler de işitilmektedir. Bir burjuva araştırma ve ekonomik kurumu olan "Ekonomik ve Sosyal Etüdler Komitesi Heyeti" yeni bir devletin finansını zorunlu görmekte ve yine bazı sanayiciler de tahvillerin yurt dışında (tabii ki özellikle işçilerimizin çalıştığı ülkelerde) satılmasını önermektedirler.

Döviz yokluğu MC hükümetinin içinde bulunduğu çıkmazın sadece bir yönü ama kısa vadede can alıcı yönüdür. MC'nin bu meseleye bu kadar önem vermesi sorucunu yakın günlerde yapılan İslâm Zirvesinde de gösterdi. Daha önceki İslâm Zirvelerinde tan üyeliğe cesa ve edemeyen iktidar, üyeliğe girişten sonra alabileceği kredileri hatırlatarak bu konuda

gelebilecek muhalefet unsurlarını pasifize etti. Daha önceleri "laiklik" ve "Atatürk ilkeleri" konusunda mangalda kül bırakmayan, burjuvazinin liberal sözcüleri ve küçük-burjuva demokratları, üyeliğe girişin getireceği kredilerin umudu ve "İslâm" ülkelerinden gelecek kredilerin buradan geçeceği bilinciyle me seleyi geçiştirmeyi ve susmayı yeğlediler.

Fakat açıktır ki Suudi Arabistan ve Kuveyt gibi bir ikisi hariç diğerleri "kendi muhtaç-ı himmet dede" olan "İslâm" ülkeleri de bu konuda MC'ye deva olamayacak, onu içinde bulunduğu ekonomik sıkıntı ve döviz yokluğundan kurtaramıyacaktır.

DGM, MEVCUT KANUNLARIN ÇİĞNENMESİ ARACI

İçinde bulunduğu ekonomik çıkmaz, MC'yi giderek daha saldırgan yapmakta halk kitlelerinin mücadelesini engellemek için sistemli saldırılarda bulunmaya zorlamaktadır. Grevlerin yasaklanması, öğrencilerin korkutulup yıldırılması için silahlı saldırıların sürdürülmesi, memurların isten el çektirilmeleri-sürülmeleri... bütün bunlar MC'nin uyguladığı taktiklerden bazıları.

Biçimi ne olursa olsun MC'nin emekçi halk üzerindeki uygulamaları fiili sıkıyönetimi gerçekleştirmek arzusunun taşıyor. 12 Mart'ta daha da anti-demokratik hale getirilen burjuva yasalarıyla yeterli önlemleri sağlayamıyınca, bizzat kendi kanunlarını çiğneyerek "kannunsuz" ve "yasa dışı" işlemlere başvurmak bugün MC'nin günlük politikası olmuştur.

Burjuva toplumunda, son tahlilde kanunların burjuvazinin kanunları olduğu onların sınıf çıkarlarının ifadesi olduğu, emekçilerin bu kanunlardan faydalanmalarının nispi ölçüde o da kendi mücadelesinin ürünü olarak mümkünleştirdiği kuralı ülkemizde de geçerli. Faaliyetinde sınıf çıkarlarından başka temel kural tanımayan burjuvazinin kendi kanunlarının sınıf isteklerini karşılamada yetersiz kaldığı durumlarda bizzat kendi kanunlarını da "ihlal" ettiği ve emekçilerin o kanunları kendi yararlarına kullanma yollarını tıkamaya çalıştığı bugünkü somut olaylarda iyice açığa çıkıyor.

Devrimci öğretmenler ve memurlar üzerinde baskı uygulayan onları sürekli sürgün hayatı yaşamaya mecbur eden MC hükümeti, işine gelmediği için Danıştay kararlarını uygulamamaktadır. Danıştay Başkanının Danıştayın kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada da söylediği gibi halen 4000'ne yakın Danıştay kararı uygulanmamış bulunmaktadır. Danıştayın öğretmenler ve memurlar yararına aldığı kararlar fiilen geçersiz hale getirilmektedir.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri legal örgütleri "illegal" örgüt suçlamalarıyla yargılayarak emekçilerin legal örgütlenme hakkını engellemeye çalışmaktadır. Mevcut kanunlara göre faaliyet gösteren TEP yöneticileri "illegal" çalışmaları gerekçesiyle DGM'de yargılanmaya başlanmıştır.

DGM'leri, bütün Türkiye'de mevcut mahalli ve mesleki demokratik derneklerin üzerinde demokles kılıcı gibi sallanmakta, onların burjuvaziye ve onun soygun-sömürü düzenine itaate davet etmektedir. MC'nin ve mevcut kapitalist düzenin karşısında ve işçilerin emekçilerin haklı mücadelesi yanında yer alan örgütler her an kapatılma tehdidiyle karşılanmaktadır.

BURJUVAZİYE KARŞI GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ SÜRECEK

MC'nin burjuvazinin çıkarlarına aykırı örgütlenmelere karşı duyduğu kin en somut

olarak GSB'nin kapatılmasında şekillenmektedir. GSB (Genç Sosyal Devrimciler Birliği) nin giderek güçlenmesi ve dağılık olan devrimci demokratik gençliği doğru bir devrimci çizgide toparlaması (burjuvazi için bunun en genel anlamı pasif ve uysal olmıyan, bu yüzden de iyice güçlenmeden boğulması gereken bir alternatif olmasıdır). MC'nin GSB'yi sistemli bir baskı çemberine almasını getirdi.

GSB görüşlerini yansıtan Sosyalist Gençlik gazetesi üzerinde sistemli baskılar sürdürüldü, aynı zamanda GSB genel başkanı olan gazete sahibinin aranır olması ile gazete çıkmaz duruma düşürüldü. Böylece gençlik içinde GSB'nin görüşlerinin etkisizleşeceği umuldu. Bunun yanında GSB kadroları tutuklanmaya, DGM'lerinde "gizli" çalışmaları iddiasıyla yargılanmaya başladılar. Amaç açıktı; legal olan ve mevcut kanunlara göre çalışan bir örgüt ancak "gizli örgüt" iddiasıyla kapatılabildi.

Eski GSB genel sekreteri ve bazı GSB li şube yöneticileri tutuklandılar. Demirel'in basın toplantısında da yaptığı gibi Muharrem Çivikıran'ı öldürmekle suçlandılar. MC hükümeti ikili oynuyor. Hem tertiplerini gizliyor hem de GSB'yi karalamak istiyordu. Bu da sökmeydi.

Bu sefer GSB şubelerini valilikler aracılığıyla kapatmaya, hiç olmazsa GSB'nin Anadolu gençliğine sosyalizmi götürmesine engel olmaya çalıştılar. Fakat bu da kendileri için yetersizdi. Üstelik baskılar GSB'yi daha da güçlendiriyordu. Sosyalist Gençlik yerine yine aynı politikada iki gençlik gazetesinin çıkma hazırlıkları yapılıyordu.

Gazete çıkarmak görünürde herkesin hakkı olmasına rağmen, siyasi iktidar "Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm Kavgasında Sosyalist Gençlik" ve "Öğrenci Gençlik" in kurulmasını ve çıkmasını engelledi.

1 Mayıs gösterileri iktidarı kendi kanunlarına bile aykırı olan "örgüt kapatma" kararında acelelik getirdi. Ve GSB genel merkezi ve şubeleri kapatıldı. Bunu yaparak sosyalizmin gençlik içinde yayılmasını, emekçi ve öğrenci gençliğin birleşmesini engellemeye çalışan MC, boşuna gayret etmektedir. Çünkü baskılar sosyalistleri yıldırılmaz, onları biler ve daha da ustalaştırır.

ÖLÜMLERİN SORUMLUSU BURJUVAZİ VE MC'DİR

Sessiz katliam sürüyor. Geçen bir hafta içinde iki devrimci öldürüldü, birçok devrimci yaralandı, tutuklandı.

Ankara'da faşistlerin liseli öğrencilere saldırması sonucu yaralanan ve 45 gün koma kalan Fahir Doğan ve Hacettepe öğrencisi Fevzi Aslansoy da yine faşistlerin kurduğu pususu sonucu öldürüldüler.

Saldırıların MC'nin teşviki ve "gözetiminde" sürdürüldüğü artık en "tarafsız" görünen burjuva basının da bile kabul edilmek zorunda kalıyor. Böylece burjuva teranesi olan "sağ-sol çatışması" imajının yanlış olduğu, burjuvazinin gizli silahlı güçleri olan faşistlerle, resni militarist güçlerinin ilerici demokrat gençliğe silahlı saldırılarda bulunduğu iyice belirginleşiyor. İstanbul, Ankara ve diğer şehirlerde olan olaylar, MC'nin gençliğin "okumasını engellediğini" onların "can güvenliğini tehdit ettiğini", bunun sonucunda sosyalist gençliğin tüm gençliğin bu isteklerini daha geniş boyutlarda dile getirmek göreviyle karşı karşıya kaldığı ve gençlik gençliği kazanıp, faşist baskıları püskürtme-

BİRLİK

Biz tek bir kalb gibi atarız,
İşçi-köylü eleleyiz,
Zindan ve hücreden korkmayız,
Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm
kavgasında

Çekemeyenlere derslerini veririz,
Emeğimizle,birliğimizle,bileğimizle,
Kollarımız zincirlense de,
EZERİZ,EZECEĞİZ GÜCÜMÜZLE!..

Gün gelecek emekçi halkımızla,
Demokratik iktidarımızla,
Burjuvazi ve faşizmi yıkınca,
Sosyalizm bayrağı dalgalanınca...

Ne sömürü ne zulüm,
Hepsi toprağa gömülünce,
İşte işçilerin,emekçilerin,
Tek kurtuluşu YÜCE SOSYALİZM!..

Izmir TEBA Fabrikasından
bir proleter

Fabrikatör Bekir Çaylak, Kadın
İşçiyi Dövdün Ama, Sen de Sınıf-
daşların Gibi Sonunda Kurtulama-
yacaksın..

Parababalarının,patronların(kapitalistlerin) düzeni olan bu içinde yaşadığımız kapitalist düzende,köleler gibi sağlık koşullarından,sosyal güvenceden,iş garantisinden ve diğerlerinden yoksun olarak çalıştırılmaktayız.Bu köhnemiş düzenin dişli çarkları arasında sıkıştırılmaya çalıştırılan,ücretli köleler durumundaki işçi sınıfı,sınıfsal bilince erdikçe örgütlendikçe,bunun böyle geldiğini,böyle gitmeyeceğini anladıkça,parababalarına patronlara duyduğu kını,sınıfsal kine,örgütsel alandaki mücadeleye çevirmektedir.

Geçtiğimiz günlerde,Turgutlu'da işçilere yapılan ve giderek yoğunlaşan baskıların biri gözler önünde geçti.Yaz aylarında 200 işçinin çalıştığı Kiremit Blok Fabrikası Çaylak' ta fabrikatör Bekir Çaylak işçilere sürekli baskı ve zulüm uygulamakta, en küçük bir örgütlenme çabasını tüm sınıflar gibi zalimce bastırmaya çalışmaktadır.Patron 35 yaşlarında olan Zeynep adlı bir kadın işçiyi gözler önünde kıyasıyla,amansızca dövmüş tür.Kadın işçi ise hiç bir hak talep edememiştir.İşçilerin üye olduğu Çimse-İş sendikası da bilindiği gibibir "sarı sendika"dır.Olayın üzerine gitmemiştir.İlgilenmemiştir bile...Ama, işçiler iyi bilmektedirler ki, "ne tekme,ne tokat"bu haklı ve şanlı mücadeleyi durduramayacak işçi sınıfının ve emekçi halkların "işekmek hürriyet" ve "bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm" kavgasını durduramayacaktır. Ekonomik ve siyasi alanda hızla örgütlenme yolunda olan proletarya,tüm ilerici insanların ve milyonlarca emekçinin gözlerini diktiği yüce sosyalizmi kurmak üzere,devrimci demokratik halk iktidarını kurmak için mücadele etmektedir...Kan emici,kâr,da ha fazla kâr hırsıyla baskı ve zulüm uygulayan patronlar ve onların kapitalist düzenleri,tüm çırpınılarına,debelenişlerine rağmen kaçınılmaz tarihsel sonundan kurtulamayacaktır!.. ZAFER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLARINDIR!..

Turgutlu'dan bir işçi

MINTAX'daki Keyfi Uygulamalar:

Mintax deterjan fabrikası,işçilerin 8 saatten fazla çalıştırıldığı baskı yapıldığı,çoğunluğunun kız işçiler olduğu için korkutulduğu ve tokat atıldığı,işçilerin davranış ve çalışmalarının kamera vasıtasıyla seyredildiği,çalışma yerleri aşırı derecede asitli ve tozlu olduğunun sağlık koşullarının yetersiz olduğu işyerlerinden biridir.

Bahsedeceğimiz bu işyerinde iki yüze yakın kız ve erkek işçi çalışmaktadır.Normalden(vardiya) başka çift vardiya sistemi uygulanmaktadır.Vardiya olarak çalışan işçiler,birkaç dakika geç işbaşı yaptıklarında, ya manevi hakarete uğramaktadırlar, ya da işten atılmaya tehdit edilmektedirler.Buna karşılık hemen her gün erken paydos saatinden yarım saat geç bırakılmaktadırlar.Buna patron sendikası seyirci kalmaktadır.İşçilerin en ufak bir önerisini patrona danışmadan kabul etmez.Bu sendikanın başkanı da aşırı sağıcıdır.12 Mart döneminde İstanbul 1.Şube siyasi şefliği ni yapmış,devrimcilere her türlü hak sızlık ve hakarete etmekle ün yapmış, 14 Ekim seçimlerinden sonra Ecovit ekibiyle çalışamayacağını bildirerek istifa eden Türcü Ilgaz Aykutlubeydir.Bundan biz işçilere ne yarar gelebilir.Bunun yanı sıra bu gibi hak sızlıklara karşı gelen bazı işçi arkadaşlar,kemik yalayıcıları(yağcılar) tarafından engellenmek istenmektedir.(ki bunlar tüm işçilerin ancak 210'unu meydana getirirler.) Aynı zamanda ilgili kişilere şikayette bulunmaktadırlar.

Ambalaj ve paketleme kısımlarında kız işçiler çalışmaktadır.Buralarda bol miktarda toz çıkmaktadır. Bu sabun tozu aşırı derecede asitlidir. İnsan cildini tahrip eder.Ayrıca vücudun diğer organlarına da tesir etmektedir.Bu toza karşı gerekli tedbir almıyan ve kendini dikkatlice korumayan,ayrıca bu işyerinde uzun süre çalışan kız işçilerde kısırlaşma olayı görülmektedir.Bu iddia doktora tedaviye çıkan kızlara doktorlar tarafından söylenmiştir.Bu asitin erkekler üzerinde de tesiri vardır.Burda çalışıpta sonradan evlenenlerin % 5'inin ya çocuğu olmamaktadır,ya da olanların çocuğu ölmektedir.

Kız işçilerin başında bulunan postabaşı birkaç seneden beri kızları tokatlamakta,ağıza alınmayacak küfürler etmekle ün yapmıştır.Tek becerisi budur.Dayak atmak,küfür etmek bu zatın vardiyasında olağan hale gelmiştir.Demirel'in oğlu lakabı ile anılır.Ki adı da zaten bu lakaba uygundur.Bu zatın kendisine has bazı yöntemleri vardır.Örneğin işyerinde iş icabı iki kişinin konuşmasını ve beraber dolaşmasını yasaklamıştır.Bu yasakları zaman zaman uygular ve kalırdır,uyumayı ya tokatlar ya da en ağır bir işe vermekle cezalandırır. Bu da yetmezse bol keseden yazılı ve sözlü ihtarlar verir.

Yirminci yüzyılın son yarısına girdiğimiz bu dönemde (uzay çağında) servis arabasında bir kız ve erkek işçinin yanına iki ayrı koltukta oturmaları yasaklanmıştır.Tıpkı Amerika'da zenci ve beyazların aynı arabada yolculuk yapmaması gibi.

Diğer işyerlerinde ender rastlanabilecek bir durum da son zamanlarda işyerinin çeşitli yerlerine kameralar yerleştirmekle görülmüştür.Güya işçilerin çalışmaları patron ya da ilgili kişiler tarafından istendiği anda kameralar çalıştırılarak kontrol edilmektedir.İşçiler kamera çalışmaya başladığı anda büyük bir korkuya kapılmaktadırlar.Nasıl ve ne şekilde çalışacaklarını şaşırırmaktalar. Bu kameralardan birini ilderde kızların soyunma odalarına yerleştirip orda bile onları kontrol etmek istemektedirler.

Daha dün sendika denen şeyi bilmeyen buradaki işçi arkadaşlar, bir sene içinde sarı sendikanın da kendilerine bir yarar sağlayamayacağını bilincine varmış olacaklar ki bugün yeni bir sendikaya yani gerçek haklarını alacak ve koruyacak devrimci bir sendikaya kaydolma uğraşı içinde dirler.İşte yukarıda özet olarak anlatmaya çalıştığım tüm bu haksızlık ve kanunsuzluklara karşı koyacağımızı,bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde payımıza düşeni fazlasıyla yapmaya,mücadele etmeye azimli ve kararlıyız.Şişkin göbekliler ve kalın enseliler kısacası patron sınıfı(burjuva) ve kendi sınıfının bilincine varmamış satılmış kemik yalayıcılarını iyi bilsinler ki gelecek bizim, biz emekçilerindir.

Mintax Deterjan'da çalışan bir emekçi

DEVER İŞÇİSİNDEN MEKTUP

Haznedar'da 140 işçi çalıştırılan Dever Kilit Fabrikasında işçiyim.Geçmişte Maden-İş sendikasına geçmek için atılımlar yapılmış olan fabrikamızın patronu,MHP'de önemli bir görevi yüklenmektedir. Sınıfların kardeşliği ilkesini kararlılıkla yürüten Metal-İş kardeşçe bir tavırla patronla birleşerek bu mücadelenin önüne dikildi. Kurtuluşumuz için örgütlenmenin şart olduğunu kavrayan Dever işçileri, bu mücadeleyi tekrar gündeme getirdi.

7,5 liraya imal ettiğimiz bir kilit,30 liraya toptancıya satılıp 40 liraya elimize geçmektedir.Patronun bu muazzam kârı karşısında biz,karın tokluğuna dahi çalışamamaktayız.

Haftada 1000 kiliti açtıktan sonra kilit başına 2 lira prim almamız gerekiyor.Her haftada 1000 kilitin çok fazla üzerine çıkılmaktadır,fakat patron türlü bahanelerle ya az vermekte,ya da hiç vermemektedir.

Sermayesine sermaye katmak isteyen namuslu patronumuz Garanti Bankasından krediyi şu şekilde aldı:Bankadan kredi alabilmesi için mal götürmesi gerekiyordu.Boş kolları dolu gibi göstererek bu işin de üstesinden geldi.Patronun bu pis oyununa istemiyerek biz de alet olduk.Şimdi madalyonun ikinci yüzünü görelim.Patron hem daha fazla kâr elde edebilmek,hem de fabrikadaki devrimci mücadeleyi engelleyebilmek için fabrikadan işçi atmak istedi.(İşçiler hem düşük ücretle çalışmayı kabul ediyor,hemde devrimci mücadelede tecrübesiz bulunuyorlardı.)Önce iki daha sonra da beş arkadaşımızı işten atmak istemesinin nedenleri bunlardı.

Patronun atmak istediği arkadaşlarımızı aramıza alıp kolkolaşırerek fabrikaya girdik.Bu dayanışmanın biz sosyalistlerin göğsünü kabarttığını gururla söyleyelim.Arka daşlarımızın hepsi Maden-İş üyesidir.Patron ağzı değiştirerek Maden-İş'ten istifa edip Metal-İş'e geçmemiz halinde,bu arkadaşları tekrar işe alacağını söyledi.Böylece Metal-İş sendikasının kından yana olduğunu bir kere daha anladık.Biz buna karşı çıkınca patron polise başvurdu.Arkadaşlarımızı almak için fabrikaya gelen polisler beraber biz de toplu halde karakola gittik.Karakolda uygulanan baskılar bizi yıldırmadı,yıldırılmazdı da.Patronun başvuracağı çareler artık tükenmiş ve yenilgiyi ister istemez kabul etmek zorunda kalmıştır.

DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ

Bizler;Bergama kazasının Yunt Dağı(İsmaili) bucagından PERLİT maden işletmesinde yıllardır sendikasıız,hiç bir sosyal hakkımız olmadan,günde 12 saat çalışıyorduk.Fazla mesailerimiz hiçbir zaman ödenmemiştir.Hiçbirimiz ücretli yıllık izine çıkmamışızdır.

Bizler;bu şartlar altında yaşayabilmek,karınımızı doyurabilmek için çalıştık.Çalışmak zorundaydık.Çünkü bizlerin köyleri (Rahmanlar,Tavuk Çukuru,Hacılar,Kocaköy) yoksul köylerdir.İşte işveren bizim bu yoksulluğumuzdan yararlanmasını bilmiş, bizi kendi sömürü ahtapotu altında yıllarca inlettmiştir.İşveren İsmail Filiz,bizlere işe başladığımız zaman köylerimize gidip gelebilmemiz için bir kamyon tahsis etmişti.Sonradan neden se bize işten çıkartma tehditleri savurmaya başladı.Köylerimize gidip gelmemiz için tahsis ettiği kamyonu serbestten kaldırdı.

Buna rağmen biz madene yaya gidip gelmeğe başladık.Bunun üzerine bizim gidip gelebilmemiz için yömniyelerimizi arttırmasını söyledik.(Zaten puantaj defterlerinde 60 lirayazmasına rağmen elimize geçen para 35 lirayı bulmamaktadır.)

Patron Filiz ne pahasına olursa olsun bizden kurtulmak ve kıdem tazminatı ödemedi işten çıkarmak istediği için olacak,hiçbir ihbarda bulunmadan biz 13 işçiyi topluca işten çıkardı.Hiçbir tazminat ödemedi.

İşçi düşmanlığının en bariz örneği olan bu olayı nefretle protesto ediyoruz...

İlerici kamuoyunu yanımızda yer almaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN SÖMÜRÜ DÜZENİ!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

13 işçi adına
Turgut K.

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi:Mehmet Kırılı;
Sorumlu Yazı İşleri Md:Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri:Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray ist.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI:

8

Dizildiği yer: elektronik dizgi Basıldığı yer: Özkan mat. Son baskı tarihi: 25/5/1976

Demokratik
Sosyalizm
Kavgası
öncü

Dayanışma Grevi ve Sınıf Bilinci

Geçen sayımızda "Burjuvazi saldırya hazırlanırken" adlı yazımızda burjuvazinin emekçi kitlelerin devrimci mücadelesini önleme çabasının yanında, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini de bastırmak arzusunda olduğunu, bu durumun sosyalistlere "dayanışma grevi" talebinin acil olarak yükseltilmesi görevini yüklediğini göstermiştik.

İşçi sınıfının mücadelesinin nitel bir sıçrama aşamasında olduğu günümüzde bu acil görevin sosyalistlerin sürekli ve aktif faaliyeti olan siyasal çalışmalarıyla ilişkisini göstermek için sınıf bilincinin ne olduğu ve "dayanışma bilincinin" bununla ilişkisini irdelemek gerek.

SINIF BİLİNCİ NEDİR?

Tarihi boyunca işçi sınıfı patronlara (burjuvaziye) karşı mücadele etmiştir. İçinde yaşadığı dayanılmaz hayat onu sürekli isyana, bu duruma karşı durmaya sevk etmiş, ama içinde bulunduğu durumu anlayabildiği, bunun sonucu olarak da, bu durumdan nasıl kurtulabileceğinin yolunu bulduğu oranda mücadelesinde başarıya ulaşmıştır. Üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmaması onu sürekli üretim araçlarının (fabrikalar, hammaddeler vs) sahiplerinin yanında çalışmak zorunda bırakmıştır. Üretimin bütün yükünü o çekmiş, toplumdaki bütün maddi değerleri o yaratmış, ama iş bunların paylaşılmasına geldiğinde payına sadece kendini ertesi gün de işe getirebilecek kadar bir parça düşmüş, kendi ellerinin ürünü olan değerlerden yararlanabilme olanağına sahip olamamıştır. Günümüzde de, kapitalist toplumlarda, otomobiller yapar, ama ona sahip olamaz. Çamaşır makineleri, televizyonlar, buzdolapları yapar, ama kendisi bunların sahibi değildir. Türkiye'de ise bırakalım bunlara sahip olmayı, insan hayatını tüketen, ona cehennem hayatı yaşatan yerlerde çalışır, bunun karşılığında 5 TL saat ücreti alır.

Bu durum dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde böyledir. Bütün değerlerin yaratıcısı işçiler, fabrika köleliğine mahkûm edilmişlerdir.

Bu yüzden ki, yaşadığı çıplak hayat onda bu duruma karşı koyabilmek için hıncı uyandırır. Durumunun neden bu kadar umutsuz olduğunu düşünmeye sevk eder. Yokluk ve yoksulluktan kurtulmanın çarelerini araştırır.

Bu durumdan kurtulmanın ilk yolunun kapitalistlere karşı direnme olduğunu görür. Yalnız başına direnmenin yetmediğini görür, birlik kavramını, dayanışma kavramını öğrenir. Ve böylelikle ki grevler, direnişler, işgaller hergün gördüğümüz olaylar haline gelir. Kimilerinde zafer kazanır, kiminde yenilir. Kazanılan zafer daha büyük zaferlerin başlangıcını teşkil eder. Her yenilgi onun nedenlerini araştırılmayı, hataları tespit etmeyi ve bir daha ki sefere yenmeyi öğrenme sebebi olur. Ve bu mücadelede işçilerin yardımı ihtiyacı yoktur. Kendi göbeklerini, kendileri keserler. Bu yüzden ki işçi sınıfının büyük önderi Lenin "ekonomik mücadele işçilerde mükemmel bir sendikacılık bilinci geliştirebilir" demişti.

Ama kapitalistlere karşı verilen bu mücadele yaşadığı hayatın tamamen düzelmesini getirmez. Üstündeki kapitalist belayı defedebilmesine yetmez. Ancak sömürülmesini sınırlandırır. Artık değer oranını biraz daha düşürür. Biraz daha iyi hayat yaşamasını sağlar. Sömürüyü, bunun temel artı değer ortadan kaldırmaz. Bir fabrika da yapılan en iyi toplu sözleşme bile, onun kapitalist tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmaz. Ve işte bu sömürünün tamamen ortadan kalkması, bunun özünü teşkil eden üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, yeni bir mülkiyet tipiyle, kolektif mülkiyetle değiştirilmesiyle mümkündür. Ve işçi sınıfı bunu başarabile-

cek tek sınıftır. Görülen odur ki, sömürülenler, bu değiştirmeye karşı çıkmışlar ve özel mülkiyetin doğuşu ile birlikte onu sağlam tutmanın, güvence altına almanın aracı olarak Devlet denen bir baskı mekanizmasını örgütlemeye yoluna gitmişlerdir.

Çalışanların, sömürülenlerin her ayaklanması, zulme ve sömürüye karşı her başkaldırışı bu mekanizma vasıtasıyla hunharca ezilmiş, önderleri asılmış, kurşuna dizilmiş, hayatları boyunca zindanlarda çürütülmüşlerdir. Sınıf mücadelesinin tarihi mantığı budur.

İsyancılar, isyan ettikleri zaman değil, ancak değiştirmek istedikleri düzenin yerine bir yenisini koyabilecekleri oranda başarıya ulaşmışlardır. Çağımızda da bu ancak kapitalist özel mülkiyetin sosyalist mülkiyetle değiştirilmesi ile olanak dahiline girmiştir. Ve bu değişimin gerçek yaratıcısı, başlıca ve temel gücü işçi sınıfıdır.

İşte işçi sınıfının ancak böylelikle sömürden kurtulabileceğinin bilincine varması, bunun nasıl olabileceğini öğrenmesi, ve bu yolda örgütlenmesi; işte bütün bunlar SINIF BİLİNCİ'ni oluşturur.

Dikkatle baktığımızda da yalnız başına grevin, dayanışma grevinin bu bilincin kazanılmasına yetmeyeceğini görürüz. O halde bu bilincin nasıl kazanılacağı çözmemiz gereken bir meseledir.

SINIF BİLİNCİ NASIL KAZANILIR?

Ekonomik mücadele, göstermeye çalıştığımız gibi işçi sınıfının dolaysız pratiğinden (çıplak hayatından) doğuyor ve sömürünün ortadan kaldırılmasına yetmiyor. Bizim incelediğimiz konu açısından dayanışma grevi böyledir. Yani dayanışma grevi kazanıldığı zaman sömürü ortadan kalkmıyor. Düzen yine kapitalizm, üretim araçları yine özel mülkiyette oluyor. Ama sömürünün sınırlandırılması söz konusu oluyor. Ve işçiler birleştikleri takdirde ne elde edebileceklerini görüyorlar, güçlerinin kaynağını anlıyorlar.

O halde sömürünün ortadan kaldırılması meselesi ön plana geçmiş olmaktadır. Bunun mümkün olmasını sağlayan üretim araçlarının özel mülkiyeti ve onun koruyucusu, Devlet, yani iktidardır. O halde mücadelenin temel hedefi iktidardır. Bu ise siyasal mücadeleyi gerekli kılar ve onu temel mücadele biçimi yapar. Mesele bunun bilincini kazanabilmektir.

İşçiler ise dolaysız pratiklerinden kapitalistlere karşı direnmeyi öğreniyorlar. Sömürünün kaynağını ve kaldırılma yolunu öğrenmeleri için bu dolaysız pratik yetmez. Burada dolaylı olarak öğrenmeleri gereken şeyler var ki, o da, diğer sınıf ve tabakaların yaşadıkları pratiktir. Kendilerini sömüren burjuva sınıfının diğer tabakalar üzerinde de baskısı söz konusu olmaktadır. Sermaye birikiminin genişlemesi için, diğer mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesi söz konusu olmaktadır. Kapitalizmin gelişmesiyle küçük burjuvalar sınıfı sürekli mülklerini kaybediyorlar ve işçi sınıfına doğru itiliyorlar. Gelişmeleri engelleniyor. Kapitalizmin tarımında gelişmesi çok geniş köylü yığınlarını yıkıma sürüklüyor. Topraklarını kaybedip şehirlere işsizler ordusu halinde göç etmelerini ve işçi sınıfının saflarına katılmalarını getiriyor. Hele günümüzde burjuvazinin de kendisi içinde farklılaşmasını düşünürsek, ve küçük bir asalaklar zümresinin, tekelciler zümresinin, burjuvazinin diğer kesimlerine dahi baskı yaptıklarını, onları mülksüzleştirmek istediklerini görürüz. Burjuvazi bütün aydınları kendi gelişimi için kullanmak istiyor. Üniversiteler, diğer okullar bu amaçla hizmet için kullanılıyor. Ama bu okullarda güç bela okuma olanağı bulun, emekçi çocukları, öğrendikçe, işlerinde yaşamış oldukları hayatın ne

olduğunu anlıyorlar. Okuma özgürlüğü için direnişe geçiyorlar. İçinde yaşanan çağın bilimini hiç kimsenin öğrenmesini istemeyen burjuvazi, koyu bir sansür uyguluyor. Aydınlar bu sansüre karşı çıkıyorlar. İşçiler memur yapılmalarına karşı mücadeleye giriyorlar. Köylüler, toprak beylerinin, tefecilerin zulmüne karşı başkaldırıyorlar. Kürt emekçilerine milli zulüm uygulanıyor. İnsanlar, dili yüzünden, milliyeti yüzünden horlanıyor. Onlara baskı uygulanıyor. Kısacası toplumun bütün kesimleri üzerinde baskı ve zulüm var. Dünya kapitalist ülkelerinde işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde sömürü, baskı ve zulüm sürüyor. Geçtiğimiz günlerdeki 1 Mayıs işçi bayramı da 1886'da Amerikan işçi sınıfına Amerikan patronlarının vahşi saldırısına karşı kan ve zulüm uygulamasına karşı dünya işçi sınıfının tepkisi, dayanışması idi. İşte işçi sınıfının mücadelesiyle bu baskılar arasında doğrudan bir bağ bulunmaktadır. Çünkü bütün bu baskı ve zulümün kaynağı, üretim araçlarının özel mülkiyetinden ve siyasal iktidarın yapısından doğmaktadır. Ve bu yüzden işçi sınıfının mücadelesiyle bütündür. Ama aynı zamanda bu mücadeleler, örneğin küçük-burjuvazinin mücadelesi mülkiyet hakkı için, kaybettığı mülkiyeti ele geçirebilmek için verdiği mücadeledir ki bu noktada işçi sınıfı mücadelesinden ayrılır.

İşte işçi sınıfı düzene muhalif bütün bu hareketlerin kendi mücadelesiyle olan bağını ve ayrılığını, ve böylelikle kapitalizmin geçişini ve geleceğini, yükselen ve yıkıma doğru giden sınıfları tanımlıyorsa, bunlar içersinde kendi yerinin ne olduğunu biliyorsa, uluslararası işçi sınıfı ile kendi hareketinin ve mücadelesinin birlik ve beraberlik içinde olduğunu göremiyorsa işçi sınıfının bilinci sınıf bilinci değildir.

"Eğer, işçiler, hangi sınıfların gadre uğrasın, her türlü suistimale karşı, keyfi davranışlara, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeye alışkın değillerse; ve işçiler bunlara karşı başka herhangi bir açıdan değil de sosyalist bir açıdan tepki göstermeye alışkın değillerse, işçi sınıfının bilinci gerçek siyasal bilincin değil, E-ger, işçiler, öteki sosyal sınıfların her birini, zihinsel, manevi ve siyasal hayatlarının bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için sonun ve aktüel siyasal gerçek ve olaylardan, yararlanmasını öğrenmezlerse, eğer materyalist tahvil ve kistasları, bütün sınıfların, kategorilerin ve grupların bütün eylem ve hayat biçimlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, işçilerin bilincini, gerçek bir sınıf bilinci olarak... SOSYALİST olabilmek için işçinin, büyük toprak sahibi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin ekonomik niteliği; sosyal ve siyasal özellikleri hakkında açık ve seçik bir fikri olmalıdır. O, bunların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özelemlerini örtbas etmek için kullanılan parlak sözlerin ve yalanların gerçek anlamını ve özelliklerini gerçek "niteliğini" kavrayabilmelidir... (Lenin, Ne Yapmalı?)"

Ve pratik hayatı içersinde başka hiçbir şeye ihtiyaç hissetmeden öğrendiği ekonomik mücadele, bütün bunların öğrenilmesini asla getirmez. Çünkü bu sınıf bilincinin bilimidir.

Öyle ise karşımıza işçiler bilimi nasıl öğreneceklerdir sorusu çıkar.

Bu bilim onlara sosyalistler tarafından götürülecektir.

Başlangıçta bu bilim onu edinmeye en açık, öğrenmeye alışkın aydınlar tarafından kavranılacak ve onlar da bunu zihin yapısı yönünden daha gelişmiş işçilere ileticeceklerdir. Bu işçiler şartların elverdiği yerlerde o

nu doğrudan sınıf mücadelesine sokacaklardır ki, böylelikle de işçi sınıfının siyasal öncüleri meydana gelecektir. İşte bu kendisini işçi sınıfının mücadelesine adanmış aydınlarla, sınıf bilinci kazanmış işçilerin meydana getirmiş olduğu siyasal örgütlenmenin temel amacı, bütün sınıfa bu bilinci kazandırmak için her somut olaydan yararlanarak, sadece teorik değil, aynı zamanda pratik olarak da her zulüm ve zorbalık gösterisinin sıcağına teşhirini gerçekleştirilecek bir kampanya örgütlemek olacaktır.

Bunun için, yani böylece örgütlenmiş bir kampanyanın aracı olarak, grevler, direnişler, bütün ekonomik mücadele biçimleri, sömürünün özünün kavratılması için önemli araçlar olacak, ve bunlar sınıf bilincinin kazanılmasına hizmet edeceklerdir. Böyle bir örgütlenmenin sonucu olarak yapılan dayanışma grevi ajitasyonu artık salt ekonomik mücadeleye hizmet etmeyecek, içindeki siyasal bilinç filizleri gelişip olgunlaşacaktır. Ve böylece, bu amaç için örgütlenen işçi sınıfı, ekonomik birliğin (sendikaların) dışında, siyasal bir birlik oluşturacak; bu da işçi sınıfının siyasal mücadelesinin aracı olan "PARTİ" si olacaktır.

PARTİ NEDİR, SENDİKA NEDİR?

İşçi sınıfının sendikala örgütlenmesinin dışında parti halinde örgütlenmeye neden ihtiyaç hissettiği günümüz Türkiye'si şartlarında daha da önem taşımaktadır.

Kendisini siyasal mücadelenin dışında tutan Türk-İş'i bir yana bırakırsak, DİSK'in büyük çoğunluk fabrikalarda oldukça güçlü bir biçimde örgütlenmiş olduğunu görürüz. Bu durum, karşımıza şöyle bir soru çıkartmaktadır: İşçi sınıfı DİSK içersinde en ücra köşelere kadar en geniş bir biçimde örgütlü olduğuna göre ve sınıfın büyük kitlesi bu örgütlenme içersinde olduğuna göre, ayrı bir örgütlenme ye, PARTİ halinde örgütlenmeye ne gerek var?

Bu soruya en temel cevabı sendikaların hangi amaç için, işçi sınıfının partisininin hangi amaç için örgütlenmesine bakarak verebiliriz.

Evet en geniş bir biçimde örgütlenmiş olsa da sendikaların temel amacı, sömürünün sınırlandırılmasıdır. Toptan ortadan kaldırılması değil. Oysa işçi sınıfının partisininin amacı sömürünün toptan ortadan kaldırılması, yani düzenin değiştirilmesidir. Bu nedenledir ki, parti örgütlenmesi içersinde yer alan işçiler, bu düzenin değişmesi gerektiğini bunun için mücadele etmek gerektiğini bilen işçilerdir. Yani SİYASAL BİLİNCİ, SINIF BİLİNCİNE ulaşmış işçilerdir. Oysa sendikalarda örgütlenmek için, sendika üyesi olabilmek için böyle bir bilince gerek yoktur. Kapitalistlere karşı direnmenin gereğini anlamış her işçi siyasal görüşleri farklı bile olsa, sosyalizme inanmasalar da bu örgütler içersinde yer alırlar.

Bu yüzden sendikalar düzeni değiştirmenin, iktidarı almanın örgütleri olamazlar. Bunun aracı bu bilince varmış işçileridir bir araya toplayan işçi sınıfının partisidir.

Örgüt kavramıyla bilinç kavramı arasında sıkı bir bağ vardır. Her örgütlenme belli bir mücadele türüdür. Ve o örgütlenmeye katılmak için bu mücadele türü bilincine ulaşmak yeter. Ama farklı mücadele türü için, farklı nitelikte bilinç gerekli. Bu yüzden her sendikal örgütlenme bilinci olan işçi, parti içinde yer almaz. Ve parti bilinci işçi sınıfının çıkarlarının en tam, en eksiksiz bilincine varılmasıdır. Bu yüzden ki parti, işçi sınıfının mücadele örgütlenmesinin öncü müfrezesidir.

İşte bütün bunlardan dolaydır ki, işçi sınıfı, sömürü ve zulmün karşısına bütün boyutlarıyla dikilebilecek parti halinde örgütlenerek çıkar bildiği zaman, ancak o zaman, işçi sınıfı toplumsal muhalefetin binlerce derecesini kendi öncülüğü etrafında toplayarak bir sel haline getirebilecek ve bu sel önüne çıkan her engel aşarak sömürsüz bir toplum düzeni sosyalizmi kurabilecektir.

UMUDUMUZ SOSYALİZM!

SERMAYEYE GÜVEN

Geçen sayımızda, CHP'nin "ekonomik ve siyasal düzen değişikliği"nden ne anladığını geniş olarak anlatmıştık. CHP'nin amaçladığı "düzen değişikliği"nin, tekellerin ve onun siyasal düzeninin tasfiyesini bile içermediğini ve sadece tekeli sermaye adına yapacağı bir takım reformlarla onun ekonomik ve siyasal düzenini sağlamlaştırma amacıyla olduğunu belirtmiştik.

CHP bugünkü haliyle ne "ulusal burjuvazi"nin, ne de "küçük burjuvazi"nin partisidir. CHP içinde bu sınıf ve tabakaların politik temsilcileri bulunsa da, bugün hakim olan politika finans kapitalin politikasıdır. Ne parti programında, ne de hükümet programında anti-tekeli bir içerik yoktur. Tam aksine küçük ve orta sermayeyi, büyük sermayenin hizmetine vermek için özel bir çaba vardır. Koalisyon protokolünde bu, "küçük ve orta boy sanayi kuruluşlarını da çağın gerçeklerine uygun şekilde güçlendiren ve bunlarla büyük kuruluşlar (siz tekeller anlayın) arasında organik bağlantı kuran" diyerek belirtilmiştir. Bu, zaten büyük bir kredi arayışı içinde bulunan tekeli sermayenin isteğidir.

CHP, gerek hükümet olduğu sırada ve gerekse sonrası dönemde izlediği politika ve yaptığı girişimlerle, tekeli sermaye çevrelerinin güvenini kazanmış, onlarla bütünleşme içine girmiştir. CHP, bugün yürüttüğü politika ile tekeli sermayenin alternatif partisidir. Tekeli sermaye, gelişen ve gittikçe derinleşen ekonomik-politik kriz karşısında, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi ülkemizde de sağ sosyal demokrat bir yönetime tercih etmekten çekinmemekte, onun propagandasını yapmaktadır. Zira finans-kapital, emekçi yığınların mücadelesinin kârdığı ve kapitalizmin iflasının daha da belirginleştiği böyle dönemlerde, eğer yığınların mücadelesini terörle bastırma için faşist bir darbe yapmaya şartlar ve güçler dengesi müsait değilse, çoğu zaman, sosyal-demokrat hükümetleri bir frenleyici-yatıştırıcı olarak kabul etmektedir. Zaten, CHP lideri Ecevit, tekeli sermayedarlara güven ve rebilmek için, bu tezi, yani "sınıflar arası barış" tezini devamlı tekrarlayıp durmaktadır.

Ecevit, partisi adına sermayenin yetkili sözcüleriyle yaptığı özel görüşmelerinde bu güveni yeterince sağlamıştır. CHP lideri bu görüşmelerde (tabii ki sadece bu görüşmelerde değil. Bunlar sadece basıncıyan sıyan ilişkiler. Bir de bunların dışındaki gizli kalan, "görünmeyen ilişkiler" asıl temel teşkil etmektedir) burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisinin, "Batı demokrasisi sınırları" içinde yürürlükte tutmanın, burjuvazinin egemenliğini sürdürdürebilmesi için en güvenilir yol olduğuna geniş tekeli sermaye kesimlerini de inandırmayı, burjuva basınının da desteği ile başarmıştır.

Burjuva basınının en geniş desteğini alarak hükümet olan CHP, daha ilk günlerde sermaye çevrelerine gerekli güveni vermiştir. İstanbul Sanayi Odası Başkanı Gezgin, Ecevit ve Baykal'la (CHP-MSP Hükümeti sırasında) görüşmesinden sonra "Ankaradan umutla dönüyorum (21.3.1974 tarihli Milliyet)" diye demeçler verirken, eski sanayi odası başkanı Ertuğrul Soysal da "Türkiye'ye ni bir lider kazandı" (Milliyet) diyerek Ecevit ve Sosyal-Demokrasi'ye methiyeler düzüyordu. Ve yine o tarihlerde, bütün sanayi odaları (Ege hariç) ve en büyük Ticaret Odaları Ecevit hükümetine karşı olmadıklarını belirtiyorlardı. Bu "güven" belirtme yarışına, özellikle Kıbrıs işgalinden sonra, ilk başta olumsuz tavır alan sermaye çevreleri de katılıyorlardı. Yine tekeli sermayenin iki ünlü siması Koç ve Sabancı, Ecevit ve Baykal'la yaptıkları görüşmeden sonra, gazetecilere "görüşmeden memnun kaldıklarını" açıklıyorlardı. Ecevit'te, özel sektörün kuruluşlarının yersiz olduğunu ve "demokrasinin yaşaması için özel sektörün varlığına (siz tekeller anlayın) ihtiyaç bulunduğunu belirttiğini" açıklıyordu (28.4.1974 tarihli Milliyet). Bu örnekler çok daha genişletile-

bilir, ama gereksiz.

Kısaca özetlersek, dün olduğu gibi bugün de en büyük burjuva basınının tam desteğini alan Ecevit ve partisi, tekeli sermayenin alternatif partisidir. Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi CHP anti-tekeli olmaktan çok uzaktır ve tam aksine, tekeli düzenin "ayıplarını" bir takım reformlarla (tabii ki tekeller adına) örtmeye çalışmaktadır. Büyük burjuva basınının da sistemli bir şekilde CHP'nin, geniş emekçi yığınlara bir "umut ışığı" gibi gösterilmeye çalışılmasının başlıca sebebi de budur. Burada şu noktayı bir daha belirtelim, bugün MC hükümetinin yürüttüğü politika aşağı yukarı, yalnızca burjuva demokrasisi karşısında alınan tavır dışında, hemen hemen CHP'nin politikası ile aynıdır. Zaten Ecevit daha başbakan olduğunun hemen ertesinde "dış politikada temel değişiklik yok" derken (1.2.1974 tarihli Milliyet) finans kapitalin "geleneksel" politikasını sürdürdüğünü açıklıyordu.

MC, bir seneyi geçen bir süredir, bütün çabalarının rağmen tekeli sermaye gruplarının tam desteğini alamamakta ve güven verici olamamaktadır. Bunun en önemli sebeplerinden biri de, bugünkü şartlarda, finans-kapitalin "yeni" politikasını CHP kadar esnek yürütmekten aciz olması ve "iç ve iş barışını" sağlamak için kitlelerin güveninden yoksun bulunmasıdır. Halbuki CHP, kitlelerin bugün için geniş desteğini kazanabildiğinden ve Ecevit gibi bir lidere sahip olduğundan bu "yeni" politikayı daha üstalıkla yürütebilir.

CHP HÜKÜMETİ NE YAPTI ?

1973 Ekim seçimlerinde büyük vaatlerle emekçi yığınların desteğini kazanan CHP, hükümet olduktan sonra, sözünü ettiği burjuva demokrasisini bile, bırakalım "Batı demokrasisinin sınırlarına" kadar genişletmeyi, ama mevcut olanı bile tutarlı bir şekilde uygulamamıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi belli ölçüde tekelleri karşısına almadan, burjuva demokrasisini bile tam olarak uygulaması düşünülemezdi. Daha doğru su burjuva demokrasisinin sınırları ("Batı ülkelerinde de farklı değil) tekellerin çıkarlarıyla sınırlanmıştır. Zaten bugünkü gelişim aşamasında başka türüsü de olamaz.

Hükümet olduktan sonra emekçi yığınların güvenini boşa çıkararak "geçmişe sün ger çekme" politikasını güden CHP ve lideri, Yunanistan'daki Karamanlis hükümetinden bile geride kalmıştır. Orada göstermelik de olsa cunta liderlerinin şahsında "faşizm" yargılanmış ve mahkum edilmiştir. Halbuki Ecevit hükümeti, bırakalım 12 Mart faşizminin sorumlularının yargılanmasını, ama "12 Mart" beslemesi resmi ve sivil güçlere bile dokunmaktan çekinmiştir. Faşist Ölkü Ocakları ve benzeri kuruluşlar faaliyetlerine hiçbir kısıtlama olmadan devam etmişlerdir. Yine 12 Mart faşizmi sırasında çıkarılan birçok anti-demokratik yasa hiç değiştirilmeden yürürlükte kalmış ve bunlara göre yargılama yapılmıştır. Anti-demokratik niteliği söz götürmez olan bir Dernekler Yasası, Devlet Güvenlik Mahkemeleri vs aynen yürürlükte kalmıştır.

İşçi sınıfına büyük vaatlerde bulunan Ecevit CHP'si işçilerin, özgürce sendikalarını seçmelerini sağlayacak olan referandum yasasını bile kanunlaştıramamıştır. Ama Ülker'de, İskenderun'da işçiler üzerine panzer sürmekten de geri kalmamıştır. Bugün "akkondu" edebiyatı ile "gecekondu kurultayları" düzenlerken, hükümet oldukları sırada polis ve panzerle gecekonduları yıkmaktan geri durmamışlardır. Hatta gecekondu yıkımını hükümet olmalarından sonra da günümüzde de ellerinde olan belediyeler aracılığı ile (İstanbul vs) sürdürmektedirler. İşçi sınıfına iş güvenliği vaadinde bulunurken, tam aksine işverenlerin ve işyerlerinin güvenliğini sağlamak üzere ve özünde işçi direnişlerini kırmayı amaçlayan "İşyeri koruma kanunu" gibi anti-demokratik kanun tekliflerinde bulunmaktan çekinmemiştir. CHP hükümetinde iken, işçi ücretlerinde ve taban fiyatlarında emekçiler lehine birtakım ayarlamalar yapmışsa da, aynı dönem içersin-

TEKELCİ SERMAYE

de getirdiği zamlar ile bunun büyük bir kısmını geri almıştır.

141, 142 gibi İtalyan Faşizminden miras kalan kanunlar kaldırılmadığı gibi, yerine getirilmek istenen yenileri ise biz-zat CHP'nin kendi içinden büyük tepkilere ve tartışmalara yol açmıştır. "Fikir hürriyeti" diye yaygara yapılırken yine bu dönemde "Kıvılcım gazetesi" sahibi ve sorumlusuna 38 yıla varan cezalar veriliyordu.

Kısacası, nereden bakılırsa bakılırsa CHP ve lideri, hükümette iken bile kendi söylediklerinde tutarlı olmamışlardır. "Batıda olduğu kadar demokrasi" yalanı bile, bir demagoji olmaktan ileri gidememiştir. Açıkça görüleceği ve daha önce de belirtildiği gibi, işçi sınıfına ve tüm emekçi yığınlara büyük vaatlerde bulunan CHP, hükümet olduktan hemen sonra tutuculaşmaya ve gerici yüzünü göstermeye başlamadan duramamıştır. Bol bol "halk iktidarı"ndan bahseden CHP ve lideri hükümette buldukları sırada emekçi yığınlara birşey vermekten uzak kalmışlar ve söylediklerinin bile tutarlı savunucuları olmamışlardır. Ama tekeli sermaye güven vermek için kendilerinin en tutarlı anti-komünist olduklarını ve yürüttükleri politikanın emekçi yığınların komünizme "kaymasını" engellemek için en büyük garanti olduğunu sürekli tekrarlamaktan geri kalmamışlar ve kalmıyorlar da. CHP lideri Ecevit, kitlelerin sosyalizme kaymalarını engelleyebilmek için "halkın istediği kadar solculuk" sloganını ortaya atıyor ve kendilerinin, bilgiççe bir tavırla "halk sözcüsü" olduklarını söylüyor. Ama bunun aslında, "sermayenin istediği kadar solculuk" diye düzeltilmesi gerekir.

Burada bize su itiraz yapılabilir; o günkü şartlarda ne yapılabildi? Bizce bu temelsiz bir soru olurdu. Zira, daha önce de belirttiğimiz gibi, tekeli sermayeye ve onun siyasal düzenine karşı mücadele etmeyi reddeden bir görüş tekeliçiliğe karşı olmayan bir görüş, hangi şartlarda olursa olsun daha fazlasını zaten yapamaz. CHP'nin, emekçi yığınların taleplerini dile getiren bazı sloganları da, tekeliçiliğe karşı tavır almadığı müddetçe boş ve emekçi yığınların sosyalizme yönelmelerini engelleyebilmek için atılan demagojik sloganlar olmaktan öteye gidemeyecektir.

CHP'nin muhalefetteki tutumu da aynı tutarsızlıklarla doludur. Burjuva demokrasisini bile savunmada kararlı bir yol izlememiştir. Öyle ki, yasal anti-faşist gösterilere bile, üyelerinin katılmaması için genelgeçerli yönlendirme yapılmış, böylece burjuva sınıfına "komünistlerin işbirliği" yapıldığını ispatlamaya ve diğer yandan da faşizme karşı mücadelenin kararlı unsurları olan sosyalistleri tecrit etmeye çalışmıştır. Fakat bu politikası artık günümüzde emekçi yığınların kâbaran öfkesi karşısında iflas etmiş, tabanını kaybetmemek ve özellikle işçi yığınlarının sosyalizme yönelmelerini dizginleyebilmek için "parlamento dışında da demokratik direniş yöntemleri uygulayacağını" bildirmek zorunda kalmıştır.

CHP'nin faşizm anlayışı da tutarsızdır. Faşizmin bir zorbalık rejimi olduğunu belirtmesine rağmen, bu zorbalığın nereden geldiğine, ekonomik temelini ne olduğuna hiç değinmemekte ve bunları ustaca geçiştirmektedir. Faşizme karşı mücadele, CHP için sadece MHP ve Ölkü Ocaklarının eyleminin sınırlandırılması ile sınırlıdır. Yazının başında da belirttiğimiz gibi, hükümet olduğu sırada da, faşist yuvaları dağıtmak için en ufak bir çaba bile göstermemiştir. Ama CHP ve lideri, faşizme karşı çıkarken bile, komünizme karşı mücadeleyi elden bırakmamaktadır. Her ikisini de aynı şeylermiş gibi göstererek, emekçi yığınları aldatmaya çalışmaktayken, yanılmaya çalışmaktadır.

CHP, ülkenin bağımsızlığından bahsetmesine rağmen gerçek bir anti-empyeralist değildir. Zaten tekellere karşı olmayan ve tekeli düzeni yıkmak için mücadele etmeyen bir anlayış, ne tutarlı bir demokrat, ne de tutarlı bir anti-empyeralist olabilir. CHP tekeli düzeni karşı olmadığı, ama aksi ne bir takım reformlarla bu düzeni daha da sağlamlaştırma amacıyla olduğu için, tutarlı bir demokrasi anlayışı olmadığı gibi, tutarlı

YENİN İKTİDAR ALTERNATİFİ:CHP

bir anti-emperyalist de değildir.Zaten hükümet olduktan hemen sonra Ecevit'in verdiği demeç de "dış politikamızda temelde bir değişiklik olmayacak" demesi,onun eskiden beri sürdürülen emperyalizme bağımlı politikayı aynen benimsediğinin açık bir belirtisidir.Ama daha ustaca sürdürülmektedir bu politika.Finans-kapital'in tercihiinde meydana gelen değişikliğe uygun olarak,ABD'ye karşı belli bir tavır alırken,AET emperyalizmi ile daha sıkı ilişkilere girme ve bü tünleşme eğilimi belirgin olarak görülmektedir.

Kıbrıs işgali sırasında ve sonrasında Ecevit'in ABD'ye karşı aldığı tavırdan ötürü anti-emperyalist olduğu yolunda,burjuva basının da bol bol sözedildi.Halbuki CHP ve liderinin anti-emperyalistliği tekellerin anti-emperyalistliği ile sınırlıdır.ABD emperyalizmine karşı belli sınırlar içerisinde tavır alması,ancak sermayenin çizdiği sınırlar içinde olmaktadır.Ecevit'in Kıbrıs işgalinden sonra ve Yunanistan'ın NATO dan çekilme kararı üzerine verdiği demeçte ki bu demeçlerde açık bir şekilde "NATO'nun güney doğu kanadında doğan boşluğun Türkiye tarafından doldurulabileceği ve buna talip olduklarını"(28.8.1974 tarihli Milli yet) açıklaması,onun ne ölçüde anti-emperyalist olduğunu açıkça göstermektedir.AET'ya sırtını dayayıp ABD'ye karşı çıkarken bile tutarsız davranmakta,uzlaşmacı bir tavırla "ABD'nin en iyi dostumuz" olduğunda hemen belirtmektedir.

Ecevit ve partisi,hükümette ve muhalefette sovenizmi alabildiğine körüklemiştir.Kıbrıs işgali sırasında ve sonrasında sovenist bir politika ile emekçi yığınların duygularını sömürmüştür.Bugün de Ege ve Trakya meselelerini sık sık ileri sürerek ,MC hükümetinin çıkarılarını (!) savunmadığını,Yunanistan'a karşı daha aktif olmak gerektiğini söyleyerek bölgede "savaş kıskırıtıcısı" bir politikaya çanak tutmaktadır. Böylece bir yandan tekelci sermayenin tam güvenini kazanmaya çalışırken,diğer yandan da küçük-burjuva yığınların milliyetçi duygularını okşayarak "oy avcılığı" yapmaktadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi CHP AET ile ilişkilerin daha da sıkılaştırılmasından yanadır.Batı Almanya gezisi sırasında "Türkiye bugünün dünyasında yalnız askeri bakımdan değil aynı zamanda ekonomik bakımdan da stratejik bir yer işgal etmektedir.Türkiye,son zamanlarda yeterince kullanılmaz duruma düşen Batı teknolojisi ile ne reye yatırım yapacağını bilemeyen Orta Doğu sermayesi arasındaki kopukluğu giderecek bir noktada bulunmaktadır" diyen Ecevit,bu sözleri ile,Avrupa sermayesine kendileri ile işbirliği çağrısında bulunmakta ve ancak bu yolla Orta Doğu'da etkinlik kazanabileceğini belirtmektedir.

CHP'nin gün geçtikçe Avrupa sosyal-demokrat (özellikle sağ sosyal demokratlar)la partileriyle ilişkisi sıklaşmaktadır. Bu ise Türkiye tekelci sermayesinin istahını kabartmakta,AET'den Ecevit vasıtası ile geniş kredi olanakları sağlayabileceğini düşünmektedir.Ecevit'in Libya gezisi ve Libya yöneticileri ile olan iyi ilişkileri ise,tekelci sermayenin Ecevit'e duyduğu güveni iyice pekiştirmektedir.Bu konuda daha birçok örnekleri sıralamak mümkün ama gereksiz.Zira gerek CHP lideri olarak Ecevit'in demeçleri ve gerekse tekelci sermaye sözcülerinin demeçleri,karşılıklı duyulan ihtiyaçları (ve tabii ki güveni) daha iyi belirtmektedir.

CHP UMUT MU ?

Şimdiye kadar söylediklerimizi kısaca özetlersek;CHP,gerek hükümette ve gerekse muhalefette iken yürüttüğü politika ile tutarlı bir demokrasi ve anti-emperyalist anlayışın olmadığına açık bir şekilde göstermiştir.Tekelciliğe karşı çıkmadan ve ona karşı mücadele yürütmeden,tutarlı bir demokrasi anlayışına sahip olmak mümkün değildir.Ama aksine CHP,bugün yürüttüğü politika ile tekelci sermayenin alternatif partisi durumundadır.Ona bir takım "misyon"lar yükleyerek anti-faşist mücadelede

daha ileri bir tavır almasını beklemek,CHP'nin bugün yürüttüğü politikanın kimin hizmetinde olduğunu tahsil edememektir.Yukarıda da söylediğimiz gibi,CHP içinde küçük ve orta burjuvazinin temsilcilerini barındırmasa da (ki öyledir) parti politikasına hakim olan bunların politikası değildir.CHP tabanının daha radikal olmasının (ki büyük çoğunluğu politize olmuş işçiler ve diğer küçük burjuva tabakalar oluşturmaktadır)en önemli sebebi,kapitalizmin çürümüşlüğü karşısında,faşist baskılar karşısında çıkış yolu arayan,ama güçlü bir sosyalist alternatifle karşılaşmayan yığınların "zorunlu olarak" (ama sosyalistlerin güçsüzlüğü ve yetersizliği yüzünden zorunlu) diğer burjuva partileri karşısında "daha ilerici" olan CHP'ye yönelmeleridir.Arayış içinde bulunan geniş emekçi yığınlara tutarlı bir şekilde sosyalizm alternatifi ve bunun tek kurtuluş yolu olduğu gösterilebilirse,CHP'nin sınıf karakteri ve kimlerin hizmetinde olduğu sergilenirse,bu yığınların sosyalizm için örgütlenmeleri mümkün olacaktır.

Bir de şu noktayı belirtmekte yarar var;CHP faşizme karşı çıktığı müddetçe des teklenmeli ve tekelci sermaye ile olan bağlarını koparması için zorlanmalıdır.Sadece bu anlamda CHP'yi diğer burjuva partilerinden ayrı olarak ele almak ve değerlendirmek gerekir.CHP'nin faşizm karşısında,burjuva demokrasisini bile savunuyor olması,bu gün için (özellikle bugün için) ileri bir adımdır.Sosyalistler,bunu görmemezlikten gele bu dönemde gelemezler.Bu büyük bir hatadır.Ama aynı şekilde faşizme karşı mücadelede herşeyin CHP tarafından yapılabileceğini ve bizim görevimizin onu izlemek olduğunu ileri sürmek tek kelimeyle burjuva kuyrukculuğudur.Ve anti-faşist mücadeleyi zafı afa uğratmaktadır.CHP'nin "demokratik bir düzen" kuracağını ve kendilerinin de böyle bir ortamda "sosyalizm" yapacağını bekleyenler,daha çok uzun süre beklemekten başka birşey yapamayacaklar ve kendi kendilerini böyle bir gelecek için boş yere avutacaklardır.Faşizme karşı mücadelede,sosyalistler en ön safta dövmelidirler.Ancak bu,tutarsız ve sallantıdaki bir takım güçlerin,mücadelede tutarlı hale gelmesini sağlayabilir ve işçi sınıfının sağlam mütefikleri olarak onu örgütleyebilir.

Diğer bir nokta;daha önce de belirttiğimiz gibi,tekelci sermayeye ve onun siyasal düzenine karşı tavır almadan ve bu tekelci düzeni yıkıp,yerine işçinin köylünün yani halkın devrimci demokratik iktidarını kurmadan,emekçi yığınların sömürden kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir.Ancak tekelci sermaye düzenine son veren böyle bir iktidar,emekçi yığınların gerçek kurtuluşu yolunda ilk,ama kalıcı adım olabilir.

CHP'YE KARŞI SOSYALİSTLERİN TAVRINDAKİ TUTARSIZLIKLAR

CHP'ye karşı alınacak tavır meselesi her dönemde sosyalistler arasında görüş ayrılıklarına yol açmıştır.Ve denebilir ki sosyalistler,CHP'ye karşı tutarlı bir tavır koyamamışlardır.Diğer burjuva partileri ile CHP arasındaki farkın ne olduğu açık bir şekilde konuşmuş ve CHP'ye bambaşka "misyon"lar yüklenmiştir.CHP ister iktidarda olsun ister muhalefette hemen hemen her zaman bu partinin kuyruğunda yürümüştür.Ve hâlâ yürüyenler çoğunlukta.Bugün bunların başlıca sebebi CHP'nin yapısının ne olduğunu,yürüttüğü politikanın kimin hizmet ettiğini gerçekçi bir tahlile tabii tutmadan,soyut,subjektif eğilimlere uygun bir yaklaşımla yetinilmesidir.CHP'nin özellikle 1950 sonrası dönemde,diğer burjuva partileri karşısında,burjuva demokrasisinin savunucusu olarak gözükmesi onun "demokrasi" mücadelesinin vazgeçilmez unsuru,en büyük gücü gibi bir değerlendirilmenin yapılmasına yol açmıştır.Öyle ki,ona yani CHP'ye "küçük burjuvazinin ilerici partisi" yakıştırılmasına kadar varılmıştır.Ve bu,CHP'nin her yaptığı savunuculuğuna götürmüş,adeta işçi sınıfının politikasını yürüttüklerini iddia eden bu "sosyalistler" varlık şartlarını ve "sosyalizm" yapmalarını bile CHP'nin

varlığına,onun hükümet olmasına bağlamışlardır.Bu kuyrukçu politika öyle uç noktaya gitmiştir ki;1973 seçimleri sonrasında hükümet olan CHP'nin yaptıklarının savu nuculuğu üstlenilmiş,yaptığı zamlar bile bu "sosyalistler"imiz tarafından haklı çıkarılmaya çalışılmıştır.Ve yine diğer bir kısım da "sosyalizm" yapma ümitlerini,CHP'nin hükümet olmasına bağlamışlar,onun getireceği "Batı Demokrasisini" beklemeye koyulmuşlardır.Bugün günümüzde (düne göre daha fazla bir biçimde) sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan demokrasi mücadelesini,burjuvazi ve partilerinin yürütmesini beklemek tek kelime ile burjuva kuyrukçuluğudur.İşçi sınıfının mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmaktır.Sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan demokrasi mücadelesinde,ancak ve ancak işçi sınıfı ve onun devrimci ideolojik,politik hatıta sahip partisi,istikrarlı bir şekilde sonuna kadar götürebilir.CHP'den böyle bir mücadele beklemek,onu böyle bir mücadelenin başlıca ve temel gücü olarak kabul etmek,boş bir bekleyiş ama işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesine zarar veren bir bekleme olacaktır.Tabii ki CHP'yi demokrasi mücadelesi veren bir örgüt olarak ele almak,ister istemez onun her yaptığını desteklemeye götürür.

"Demokrasi"yi sadece CHP'de gören böyle bir anlayıştan başka birşey de beklenemez. Bu anlayış,CHP muhalefette iken,onun hükümet olması için,hükümette iken de düşmemesi için didinip duracaktır.Ve bu gel-git böylece (tabii ki sadece bu "sosyalistlerimiz" için) sürüp gidecektir.

Bu yazı serimizde,CHP'nin ne olup olmadığını anlatmaya çalıştık.Kısaca CHP'ye karşı tavrın ne olması gerektiği konusunda ki yanlış görüşleri koyduk.Bu mesele (CHP'ye karşı tavır) çok daha geniş olarak ele alınıp incelenebilir.Ve tek tek her "sosyalist grubun" görüşleri sergilenebilirdi.Ama bu yazının temel amacı bu değildi.Zaten CHP'nin ne olduğu açık bir şekilde konuduktan sonra bu partiye yani CHP'ye nasıl tavır alınması gerektiği de her sınıf bilinceli işçi için açık olarak ortaya çıkar.

Bu noktayı bir kere daha yanlış anlamalara meydan vermemek için açıklamakta fayda var.CHP'nin bugün yürüttüğü politika nın diğer burjuva partilerinkinden ayrılan en önemli yanı,burjuva demokrasisi ve faşizm ikilemi içinde,tavrını,burjuva demokrasisi lehine koyması ve bunu savunmasıdır.Ve bu anlamda diğer burjuva partilerine göre (ama sadece bu anlamda) "ilerici" bir fonksiyonu bugün için, vardır.Unutmamalı ki burjuva demokrasisi de,burjuva diktatörlüğünün sadece bir biçimidir.Ve bugün burjuva demokrasisinin sınırları da tekelci sermayenin çıkarlarıyla sınırlıdır.İşçi sınıfı kendisine tüm emekçilerin sosyal kurtuluşu mücadelesinde ilk adımı,burjuva demokrasisi dahil olmak üzere her türlü burjuva diktatörlüğüne karşı mücadele edip,bunu yıkarak yerine halkın devrimci demokratik iktidarını koymak olacaktır.Ve işçi sınıfı bu mücadeleyi yürütürken,eğer faşizm karşısında alternatif olarak "halk demokrasisini" koyamayacak kadar güçsüzse,o zaman burjuva demokrasisini,bizzat onu ortadan kaldırmak için savunacaktır.Ve bu anlamda da bugün CHP'nin verdiği mücadeleye destek olabilir.

Bir diğer nokta;CHP bugün içinde küçük burjuva demokratlarını barındırmasa da,bunlar henüz burjuvazi ile henüz işbirliği politikasından vazgeçmemişlerdir.Ancak işçi sınıfının gelişen mücadelesi CHP içinde ki bu ileri unsurların,burjuvazi ile işbirliği politikasını reddedip,proletaryanın yanına gelmesi sonucunu doğuracaktır.Sosyalistlerin bilinçli bir şekilde yürütecekleri mücadele ile bu unsurların biran evvel burjuvaziden kopmasını ve proletaryanın yürüttüğü mücadelenin yanında yer almasını sağlamaya çalışırlar.

Proleter sosyalistlerin eylemi,yukarıdan beri anlattıklarımız doğrultusunda olmalı ve konulan ilkeler ışığında mücadele sürdürülmelidir.

PETKİM-İŞ İLE PETROL KİMYA-İŞ SENDİKALARININ BİRLEŞMESİ ve DEVRİMCİ TAVIR...

DİSK tüzüğü gereğince, her iş kolunda DİSK'e bağlı sadece bir sendika olabilir. Bu yüzden herhangi bir sendika DİSK'e katıldığı zaman eğer o iş kolunda DİSK'e bağlı sendika var ise 6 ay içinde genel kurulunu yapıp o sendika ile birleşmek zorundadır.

Kimya iş kolunda DİSK'e bağlı Kimya-İş sendikası vardı. Merkezi İzmit'te bulunan Petro Kimya-İş sendikası DİSK'e katılınca Kimya-İş ile birleşti. Petrol Kimya-İş adını aldı. Diğer yandan yine aynı iş kolunda örgütlü olan bağımsız Petkim-İş sendikası da DİSK'e katılma kararı alıp, DİSK yürütmesi tarafından kabul edilince Petrol Kimya-İş ile birleşmeleri sorunu doğdu. DİSK yürütme kurulu almış olduğu karar ile Petrol Kimya-İş sendikasının 15 Haziran 1976 günü, Petkim-İş sendikasının da 14 Haziran 1976 günü genel kurullarını topluyarak birleşme kararı almalarını istedi.

İşçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması için birleşme kararı alınması sevindirici bir oludur. Ancak tarihte işçi sınıfının hiçbir gerçek birliği (sendikal birliği de dahil), ilkesiz birlik olmamıştı. Belirli ilkelere dışındaki birleşmeler kaçınılmaz olarak kof, içi boş ve yıkılmaya mahkûm birlikler olacaktır. DİSK yürütmesinin birleştirme komisyonunun aldığı kararlara baktığımız zaman bu kofluğu doğrulayabilecek maddeler ve hatta bir takım komploları sözüm ona engelleyecek tedbirler ve adeta "zo raki nikah" kararı olduğunu görebiliyoruz. Burada hemen ilâve edelim ki, bu birleşmeye ve kararlarına uymayan sendika DİSK'ten ihraç edilecektir. Birlik sağlama uğruna, birlik bozabilecek bu olayı daha yakından incelemeye çalışalım.

Önce son zamanlarda yoğunlaşan DİSK'e katılmalar DİSK içinde birleşmeler üzerinde duralım.

Türkiye'de kapitalizm gelişmektedir. Bununla birlikte işçi sınıfı gelişmekte, genişlemekte ve mücadelesi de daha geniş boyutlara ulaşmaktadır. Yıllardır işçi sınıfının başının belası Amerikan tipi partiler üstü sendikacılığın (Türk-İş) temelleri sallanmaya başlamıştır. Hatta böyle ki burjuvazinin kontrolünde olan bu örgüt İzmir'de kanunsuz eylem bile yapabilmektedir. Son zamanlarda hızla gelişen DİSK de, bu gerçeğin dışında düşünülemez. Ve yoğunlaşan DİSK'e katılma kararları bu anlamda önem kazanmaktadır. DİSK işçileri ve sendikacıları için adeta bir cankurtaran simidi olmuştur. Bu durum toplumsal gelişme kanunlarının kaçınılmaz ve zorunlu sonucudur.

Kapitalizmin gelişmesi, buna paralel yığınların yoksullaşmasının artması, bilhassa işçi kitlelerinin bu durumdan kurtulmaya acil çözümler aramaya itmektedir. Böylelikle daha iyi hat alabilmek, burjuvalara karşı daha etkin mücadele edebilmek ve bunun için daha güçlü bir birliğin içinde olabilmek için işçiler arayan bir hızla DİSK'e gelmektedirler. Birtakım sendika yöneticilerinin bu yolda kararlar almalarına bu açıdan bakmak gerekir. Yoksa bağımsız, kendi tekkeherini kurmuş olan bu sendikaların kafasından DİSK'e katılmak gibi bir düşünce geçmiyebilir. Örneğin Petkim-İş, örneğin Tekstil gibi.

Ama taban sallantısı, parçalanma korkusu ve en önemlisi de kariyerlerini (mekâmlerini) kaybetme korkusu, tabanın artan hareketliliğine ve baskısıyla zorunlu olarak DİSK'e katılma kararları alıyorlar.

DİSK'e katılma kararlarının diğer bir yanına da Avrupa tipi sosyal demokrasi düzenleri içinde olan CHP'nin Türkiye'de işçi sınıfının gücünü gittikçe daha iyi anlamaları (Kocovi'tin 1 Mayıs'tan sonraki konuşması bu gerçeği ifade ediyordu) ve bu yüzden de sendikaları sahip olabilmek için gittikçe daha büyük çaba göstermeleridir. (Örneğin Genel-İş sendikasının DİSK'e katılması, Oleyis sendikasının ka-

tilma kararı alması). Bu iki olgu ve temelinde kapitalizmin gelişmesi birleşince DİSK'e akin gittikçe süratlenmektedir. Şüphesiz ki bu işçi sınıfının bir arada toplanması açısından olumlu bir olgudur. Ama bu birliğin ilkel olması kaydıyla.

Bu ilke katılan sendikaların sınıf mücadelesini ve sınıf mücadelesinin sonuçlarını kabul etmesi dir. Sınıf uzlaşmasını redetmemelidir. Sosyalizme küfür etmemelidir. Ama bugün CHP'nin ne yaptığını ve yapmak istediğini baktığımızda, işçi sınıfını burjuvazinin yedegine katmak istediği ortadadır. Buna karşı tavrı alınmadan bu ilkelere savunulmuş olamaz. Bazı DİSK yöneticileri, şüphesiz bu ilkelere bilmekte idiler. Hatta savunmaktadırlar. Sınıf işbirliğine karşı çıkmaktadırlar. Ama söz ve yazı ile eylemleri arasında ki çelişki süratle büyümektedir. Sınıf sendikacılığı, sınıf uzlaşmasını reddediyorsa, sınıf uzlaşmasından vazgeçtik, bizzat kendisi burjuva partisi olan CHP'nin arkasına işçi sınıfını sürmek, "burjuva kuyrukçuluğu"ndan başka bir şey değildir. Lafı ne kadar sınıf sendikacılığı denirse densin insanı "reformist" olmaktan kurtaramaz. Ve sınıf uzlaşmacılığının pratikte uygulanmasıdır.

Bu bakış açısı ile Petkim-İş ile Petrol Kimya-İş sendikasının birleşmesi olayına bakalım.

DİSK birleştirme komisyonu Petrol Kimya-İş sendikasının "tüm üyeleri, para, menkul ve gayri menkul mallarıyla birlikte merkezi Ankara da bulunan Türkiye Petrol ve Kimya işçileri (Petkim-İş) sendikasına katılmasına ve devredilmesine" (komisyon kararı madde 2-b) karar vermiştir. Ayrıca, bu birleşmede 7 kişilik yürütme kurulunun 4'ü genel başkan da dahil olmak üzere Petkim-İş'e, 3'ü genel başkan vekilliği ve genel sekreterlik de içinde Petrol Kimya-İş'e, genel yönetim kurulunun yürütme kurulu dışındaki 14 üyesinin 8 asil, 8 yedek üyesinin Petrol Kimya-İş'e, 6 asil 6 yedek üyesinin Petkim-İş'e birakılmasını, denetim kurulunun 2 asil, 2 yedek üyesini, Petrol Kimya-İş'e, 1 asil, 1 yedek üyesi Petkim-İş'e, onur kurulunun 2 asil 2 yedek üyesinin Petkim-İş'e, 1 asil 1 yedek üyesinin de Petrol Kimya-İş'e verilmesi kararlaştırılmıştır.

Burada açıkça, birleşen yeni sendikanın yönetiminin Petkim-İş'e verildiği görülmektedir. Bir de bütün bunlara ilâveten genel başkan istifa ederse yürütme kurulu, genel yönetim kurulu, denetim kurulu, onur kurulu 3 ay içerisinde yapılacak olağanüstü genel kurulda toptan yeniden seçilecek ve olağanüstü genel kurul delegeleri, olağan genel kurul delegeleri değil, yeni seçilecek delegeler olacaktır. Bu kadar büyük bir parti genel başkanı (yani Mehmet Kırın'a) tarınıp olmaktadır. Bu basit bir olay değildir.

DİSK içinde hangi sendikaların, hangisine katılacağı sayılara göre tespit edilmektedir. Burada birliğin ilkesi, şartları ve sınırları DİSK içerisinde bulunmak ve DİSK'in ilkelere göre olmaktadır. Çünkü her sendika DİSK'e girerken bu ilkelere kabul ettiğini beyan etmektedir. Böylece de DİSK içerisindeki sayısal birlik ilkeliliği birliktir.

Kuşkusuz bu DİSK'in ilkelere ve bu ilkelere göre katılma gerçeği değiştirilmisse doğrudur. Ama hayat bunun tersini gösteriyor. Örneğin DİSK'e katılan Petkim-İş sendikası yöneticilerinin uyguladıkları politika tamamen sınıf uzlaşmacılığıdır. Bunu böyle olmadığını lafta söylemek hiçbir şey ifade etmez. Bir adanın aptal olup olmadığı anlamada yazmaz, kendisi için söyledikleriyle ölçülmez. Pratikte yaptığı iş onun ne olduğunu ortaya koyar. Aynı biçimde DİSK'in ilkesi olan sınıf sendikacılığı kavramına sadece doğru olarak yorumlanması değil, aynı zamanda doğru olacak uygulamaların da gerektirir. Bu uygulama işçilere burjuva sınıfı karşısında, toplum içinde yerlerini ne olduğunu, işçi

sömürdüklerini, sömürüyü nasıl ortadan kaldıracabileceklerini, bunun için sadece sendikal değil aynı zamanda politik bir parti halinde de örgütlenerek siyasi mücadele yapmaları gerektiğini sadece teorik değil, ama aynı zamanda her pratik mücadele türünün içinde anlatmakta somutlanır. İşçi sınıfına CHP'yi hedef gösteren, onla politik mücadeleyi hedefleyen bir yöneticiler topluluğu, sınıf uzlaşmacılığının sınıf mücadelesinin pratikte inkârının daniskasını yapmaktadırlar. Bir kısım DİSK yöneticileri sınıf sendikacılığı kavramını politik mücadeleyi redetmekle eş tutuyorlar. Oysa sadece bunun sınıf sendikacılığını oluşturduğunu söylemek yetersizdir. Politik mücadele şu ya da bu burjuva partisinin yanında yer almakla kabul edilebilir. Ve bu da işçi sınıfının mücadelesinin hiçbir döneminde sınıf sendikacılığı olamamıştır. Bunun adı olsa olsa reformist sendikacılıktır. Çünkü mesele sadece politik mücadeleyi kabul etmek değil, aynı zamanda bu politik mücadelenin işçi sınıfının politik mücadelesi olmasının kabulüdür. İşçi sınıfının politik mücadelesi iktidar için mücadele eden, işçi sınıfı "PARTİ"sinde somutlanır. Sosyalizm için teorik ve pratik mücadelede somutlanır. Bunun yerine bir burjuva partisini destekleyerek ben politik mücadeleyi kabul ettim, ben sınıf sendikacılığı yapıyorum demek, sınıf uzlaşmacılığı, sınıf işbirliği kavramı eğer havada asılı olan değil, ama yerdeki ve kapitalist düzendeki burjuva sınıfıyla uzlaşmak sa, bu durum başkalarını kandırmak için demagojiden başka bir şey değildir. Ve bu marksizmin (işçi sınıfının bilimi) resmen inkârıdır. Gerisi boş laf. (Bu mesele, yani bu konudaki DİSK ilkelere ve uygulanması önemli ve geniş bir konu olduğu için bir daha sayda bu konuda daha geniş yazmaya düşünüyoruz)

DİSK yöneticilerine baktarsak bu ilkeyi uygulamaktadırlar. Ama bir de DİSK içerisindeki sendikaların ne yaptığını, ki bütün işçi arkadaşları bunları çok iyi bilirler, baktığımızda burjuva sınıfıyla uzlaşma önerenlerin çoğunlukta olduğunu görürüz. Ve bunun adı da sözüm ona sınıf sendikacılığı, ilkeliliği birliktir (!).

Nitekim Petkim-İş sendikası ile Petrol Kimya-İş sendikası arasındaki birleşme ilkelere işte bu ilkelere, hatta öyle ki bu ilkeliliği meydana getirmek için kurulan komisyonun almış olduğu kararın 5. madde (b) fıkrası şöyle demektedir:

"Petkim-İş sendikası kongresinin ikinci günü ve Petrol Kimya-İş sendikası kongresinin ilk günü olan 15 Haziran 1976 günü her iki kongre arasında DİSK yetkilileri yolu ile kongre salonunda telefon bağlantısı kurulmasına ve her iki sendika için en önemli nokta olan Petrol Kimya-İş kongresinin diğer sendikaya katılma kararı anı ile Petkim-İş sendikasının seçim sonuçlarının kongrede ilânının telefonla irtibatını kurarak DİSK yetkililerince ayarlanmasına," (altını biz çizdik)

Evet DİSK içerisinde sınıf sendikacılığı ilkelere göre birleşmenin ilginç bir maddesi. Petkim-İş sendikasının kongresinin ikinci günü seçimler yapılmıştır. Bu seçimlerde 7 kişilik yürütme kurulunun 3'ü, daha önce Petrol Kimya-İş sendikası tarafından tespit edilmiş Petkim-İş'e üye olmuş kişiler olacaktır. Bu sonuç a landığı sırada Petrol Kimya-İş Petkim-İş'e katılma kararı almaktadı. Burada çıkabilecek herhangi bir komp lonun, katılmama kararı alıncaya değ iye düşünülerek, bunu söylemenin ve bu olası telefon bağlantısı öner ilmiş. Pratik uygulaması olabile cek ya da bu karar gibi görün mekte, işçilere ne kadar güvenildi ği de ayrı bir soru. Ama bir here urada olduğumuzu düşünelim. Bu sendikaların sınıf sendikacılığı (yani işçi sınıfı mücadelesi temeli) üz-

rinde birleştiklerini düşünürsek böyle bir olay aslında bu birleşme nin birtakım komplolar üzerine oturan bir birleşme olduğunu düşündürmektedir. Eğer her iki sendikada DİSK içersindeyse ve eğer gerçek ten onun ilkelerine uyuyorlarsa, (ak si taktirde ihraç edilmeleri gere kirdi) o zaman böyle bir tedbir ko misyon niye gerek gördü acaba? Yok sa sendikalardan birinin DİSK ilke lerine uymama korkusu mu var? Eğer öyle ise daha kötü, çünkü o zaman da bu birlik nasıl birlik? Ama bu bir lik DİSK yöneticilerinin politikala rına uygundur. Onlar işçi sınıfı nın sendikal birliğini telefon bağ lantısıyla halledebilirler. Onlar sınıf sendikacılığını işte böyle an lıyorlar.

PETROL KİMYA-İŞ'İN TAVRI

Komisyon kararında da belir tildiği gibi katılacak sendika Pet rol Kimya-İş'tir ve bu yüzden onun tavrı önemlidir. Petrol Kimya-İş'in pratik tavrına baktığımızda bu bir leşmeden yana olmadığını, hatta bu kongreden birleşme kararı çıkartma mak için pratik çalışma yapıldığı nı görüyoruz. Delegelere ve üyelere getirilen gerekçe ise Petrol Kimya -İş'in üye sayısının fazla olduğu halde Petkim-İş'e katılması, bütün varlığıyla, herşeyiyle Petkim-İş sen dikasına ait olması. Petrol Kimya -İş'e DİSK yöneticileri tarafından naksızlık yapılmış olması. Ancak bu durum ayrılıkçı bir tavrı gütmemin gerekçeleri olamazlar, olmamalıdır lar. Gerçi Petrol Kimya-İş kıyaslan

dığında Petkim-İş'ten daha ilerici bir sendikadır. Petrol Kimya-İş'in tabanı daha ilericidir. Ancak bu du rum ayrılığın sebeplerini teşkil e demezler. Petrol Kimya-İş başkanı Diğer Doğu kongrede birleşme kara rı alınmazsa DİSK'ten ihraç edile ceğini bilmektedir. Ve bu yönde çalı şmalar yapılması son zamanlarda yaygınlaştırılan SİSK (Sosyalist İş ç i Sendikaları Konfederasyonu) söy lentilerini doğrulamaktadır. SİSK şu günkü durumda gerici bir tavrıdır. Bugün DİSK'ten ayrılmak ve en ileri sosyalist işçileri başka bir konfederasyon çatısı altında toplama ya çalışmak DİSK'i CHP'ye terk etmektedir. DİSK içinde sosyal demok rat birleşim hakim olmasına, işçile rin burjuvazinin kuyrukuna takılma sına hizmet etmektedir. Bugün DİSK iş ç i sınıfının en ilerici kesimini ba rındıran bir örgüttür. Ve bu ileri işçilerin diğer sınıfların etki lemeleri, onlara bilinç aktarmala rı yolunu açmak yerine onları böl mek açıkça burjuvazinin gerimini ne şu taşımak olacaktır. Petrol Kim ya-İş tabanı çoğunlukla Petkim-İş'e karşıdır. Petkim-İş'in politikası nı benimsemektedir. Ve yönetimin bu adamlara verilmesi sonucu haklı bir çoğunlukla redetme yoluna gi debilirler. Ancak bu durum işçi sı nıfına bir şey kazandırmıyacak, kaybettirecektir. Onun birliğinin bo zulmasını, bölünmesini gerektirir. Bu kadar kötü şartlarla meydana ge lecek olsa da bu birlik öncü, bilinç li işçilerin mücadelesi, onların fe dakarlığı ve azmiyle diğer sınıf daşlarını etkileyebilecektir, onları sı nif mücadelesi ruhunda eğitip ör gütlü bir dahaki kongrede DİSK yöneticilerine, Petkim-İş yönetici lerine gereken cevabı verecekler dir. Bu birleşme konusunda doğru dev rimci tavrı her ne pahasına birlik tir. Sosyalistler bilirler ki ge lecek onların ellerindedir. Onlar bi lirler ki, işçi sınıfı doğru görüş leri etrafında er geç toplanacak tır. Bunun belirleyicisi ancak ve ancak mücadeledir. Çalışmaktır. A zindir.

Ancak yukarıda da belirttik: Bizim gibi bu konuda Petrol Kimya-İş sendikası başkanı Diğer Doğu'nun tavrı hakkında nedenlerden de olsa yan lış bir tavrıdır. Biz yanlış anla mış bir daha büyük bir yanlışla git mektir. Rabûdî ki bu yanlış fikir

Kadın İşçiler Sesleniyor: BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM YOLUNDA İLERİ!..

Yüzyıllardan beri ezilen,sömürülen , baskı altında tutulan emekçi anaları,karıları,bacıları ve kızları olan biz kadınlar,biz kadın işçiler artık düzenin çifte sömürüsüne dur demek zamanının geldiğine inanıyoruz.

Hayatın maddi olanaksızlıklarının verdiği acı ve üzüntünün yanında bir de "kadınların" toplumda "aşağı yaratıklar","ikinci sınıf" insanlar muamelesi görmesi -nin bu düzenin getirdiği yanlış kanaatler ve muameleler olduğunu biliyoruz.Bizler bir yandan günde 8 saat,10 saat fabrikalarda, atölyelerde çalıştıktan,mal ve hizmet ürettikten sonra,evimizde çocuklarımıza bakmak,ev işi yapmak zorundayız.Çünkü bugüne kadar bize öğretilen ev işinin "kadın işi" olduğudur.Peki fabrikalarda,atölyelerde çalışırken "kadın" olduğumuzu ne patronlar, ne de toplum neden hatırlamaz? Evliysek kocalarımızdan,bekârsak babamız veya ağabeyimizden izin almadan hiçbir yere gidemeyiz.Evlenirken eşimizi kendimiz seçemeyiz.Kanunlarla bize erkeklerle eşit olarak tanınan seçme,seçilme,vs gibi haklar eğitim siz ve bilinçsizliğimizden sadece kâğıt üzerinde kalır.Fabrikalarda en ağır iş koşullarında çalışırken patronlar bizim doğurganlığımızdan ileri gelen "narın yaratıklar","cinsi lâtif(!)" olduğumuzu düşünmeden en ağır işleri yaptırıyorlar.Neden? Çünkü gerici burjuva ideolojisi ve toplumun baskıları yüzünden biz kadın işçiler,"uysal","sessiz","başkaldırmayan" hale getirilmişizdir.Bizlere çocukluğumuzdan itibaren "itaat","söz dinlemek","elinin hamuru ile erkek işine karışmamak" öğretilmiştir.

Bizi "bağımlı","uysal"ve"Sessiz" hale getiren nedenler,bizim eğitimsiz bırakılmamız ve bilinç seviyemizin düşük olmasıdır.Çünkü düzenin yürümesinden çıkarı olan,bu düzenin savunucuları olan,yani bizim emeğimizi,işgücümüzü daha ucuza sömürmekten yana olanlar,yani patronlar sınıfı bilinçlenmemize engel olabilmek için eski yanlış,gelenek ve göreneklerin sürdürülmesinden yanadırlar.Kadının sermayeye olan köleliğini unutturmak için ev köleliğini büyütme,kadının aşağılanmasının düzenin ekonomik ilişkilerinin sonucu değil de doğal bir şey olduğunu patronlar sınıfı yaymağa çalışmaktadır.Kadına insanlığını unutturup,toplumun yarısını teşkil eden biz kadın işçileri toplumun sorunlarından uzaklaştırarak,sömürdüğü kitlelerin bilinçlenerek iki misline çıkmasını engellemek için,tatlı kârlarını sürdürebilmek için ya

parlar.

Genel olarak işçi sınıfının,yoksul köylülerin,özel olarak da kadınların eğitimsiz ve bilinçsiz bırakılması yalnız ve yalnız patronların işine gelirdir.

Evet arkadaşlar,insanlığın ilk çağlarında kadınlara gerçek değerleri veriliyordu ve üretime olan katkıları yüzünden gerçek yerlerini almışlardı."Kader" veya "alın yazısı" olmayan bugünkü durum yarın böyle olmayacak.

Biz kadın işçiler topluma iki kez katıda bulunuyoruz,üretime iki türlü katılıyoruz:Mal ve hizmet üreterek ve doğum yaparak.Erkeklerden sadece cinsiyet olarak farkımız var,yoksa onlardan ne zekâ,ne yetenek,ne de akıl bakımından hiçbir farkımız yok.Biz biliyoruz ki yüreklilik,kararlılık ve cesaretle cins ayırımı olmaz.İşte bilimle donanmış kadınların her türlü meslek dalındaki başarıları,işte sanatın her dalında başarı kazanan kadın sanatçıları,işte sınıf mücadelesi tarihinde görülen yiğit kadın savaşçıları,işte kadın işçilerin sendikalaşma,sendika değiştirme mücadelelerindeki başarıları,en iyi toplu sözleşmeleri imzalamadaki kararlılıkları,grevlerde erkek arkadaşları ile sonuna kadar en zor,en kahırlı günlere dayanmaları.

Biz kadınlar bilinçlendikçe ve mücadelede yerimizi aldıkça patronlarbizi eski önyargıları ile yani "kadınlar korkak olur,uysal olur,tehditle onları sindirebilirim" gibi kanıllarla hareket edemeyecekler ve işçi sınıfının üç yönlü mücadelelerinde biz kadınlar erkek arkadaşlarımıza omuz vererek onlarla beraber en ön safta mücadele edeceğiz.Ve şunu unutmuyalım ki,nüfusun yarısını oluşturan biz kadınların aktif ve bilinçli katkısı sağlanmadan toplumun kurtuluşu sağlanamaz.

Arkadaşlar,sendikalar aracılığı ile ekonomik haklarımız için,yani genel olarak ücret zammı,iş güvenliği,sosyal haklar ve özel olarak kadınların 20 yılda emekliliği;fabrikalarda kreş açılması ve kreşlerde 0-7 yaş arasındaki çocuklarımızın bakılması;doğum öncesi ve sonrası izinlerinin arttırılması;emzikli ve hamile annelerin çalışma sürelerinin azaltılması ve fabrikada gıda rejiminin uygulanması ; 18 yaşından küçük tüm kadın-erkek gençlerin 6 saat çalışması;kadın ve çocukların gece çalıştırılmaması;çalışan bütün kadınların:fabrikada,tarlada,büroda,eve iş alan,evlerde sürekli veya gündelikçi çalışan kadınların,mevsimlik tarım işçileri -nin sigortalı ve sendikalı olmalarının sağ

lanması için en ön saflarda ekonomik mücadele yolunda ileri!..

Bizi bütün ailemizle birlikte çalışmak zorunda bırakan,işgücümüzü sömüren,ru tubetli tek gözülü gecekondularda yaşamak zorunda bırakan,yolsuz,susuz,elektriksiz gecekondular semtlerini reva gören,soframızda sade suya çorba kaşıklamaya mecbur bırakan,körpecik evlatlarımızı tezgah başına yollatan bu düzenin yıkılması ve kendi kendimizi idare edeceğimiz iktidarı getirmek için siyasi mücadele yolunda ileri!..

Bizi küçümseyen,aşağılayan,sermayenin ve ev işlerinin kölesi yapan,bize sadece doğuran ve erkeğin gönlünü hoş edecek mahluklar gözü ile bakan,cicili bicili fotoromanlar,reklâmlarla beynimizi yıkarak bir tüketici durumuna sokan anlayışa karşı,eski toplumdan kalma geri fikirlerle mücadele etmek,eski gelenek ve göreneklerin yıkılması için burjuva ideolojisine karşı mücadele yolunda ileri!..

Aşağı yukarı bütün iş kollarında erkek işçi arkadaşlarımızla üretimin işkenesine birlikte karşı koyan,vardiyanın insan ve aile yaşantısını alt üst eden iş saatlerine katlanan,sendikal mücadelede,grevlerde,direnişlerde erkek arkadaşlarla omuz omuza mücadele eden biz kadın işçiler sınıfımızın,ezilen halkların ve tüm insanlığın kurtuluşu uğruna Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm kavgasında da sonuna kadar ileri!..

Baştarafı 6.Sayfada

DEVRİMCİ TAVIR

ler onun bağlı olduğu politik örgütün (Türkiye İşçi Partisi) görüşleri dışında düşünülemez.TİP'in sendikal görüşleri,hele SİSK düşüncesi bugün için işçi sınıfını bölücü bir tavidir.Eğer bunun haklı gerekçeleri yoksa,ki bugün öyledir , bu politik kariyerizmdir(mevki hırsı).Gerçekten inanan,gerçekten kurtuluşu için mücadele eden işçiler, işçi sınıfının sosyalizme yanlış yol öneren önderlerin yol göstermesiyle değil,ama bizzat onlara pratikte önderlik eden,bunun için mevkileri araç olarak kullanabilen önderleri etrafında örgütlenerek varılabileceğini bilirler.

SONUÇ

Söylediklerimizi özetleyecek olursak,bu birleşme konusunda doğru devrimci tavır birlikten yana olmaktır.Yukarıda söylediğimiz gibi,eğer mevki hırsı güdülmüyorsa,eğer tekkecilik yapılmak istenmiyorsa , Petrol Kimya-İş'in,yönetim Petkim-İş'e bile bırakılsa tavrı birlikten yana olmaktır.Evet bu birlik bir gerileme getirecektir.Bu birlik işçilerin bilincini gerilere çekebilecektir.Ama bu gerilemeyi ortadan kaldırmak,işçi sınıfının anlamlık değil,uzun vadeli çıkarlarını düşünerek ve onun için mücadele etmekle mümkündür.Her sınıf bilincine ulaşmış işçi,bilir ki,sınıfı için önemli olan o an içinde bulunduğu durum değil ama geleceği elinde tutmasıdır.Sömürüyü ortadan kaldıracak sınıfın olmasıdır.Ve bu birleşme,eğer öncü işçiler yılmadan mücadele ederlerse,diğer işçi arkadaşlarını bilinçlendirmek için,onlara doğru devrimci ilkeleri kavratmak için çalışırlarsa,yarın sendikaların yönetimine gerçek önderlerini"sosyalist işçileri" getirebileceklerdir.Hayat bu konuda bize gelecek vaadediyor.Ancak mücadele etmek kaydıyla.

Burada birlikten yana olmak , SİSK yöneticilerinin ilkesiz tavrılarını,Petkim-İş yöneticilerinin sınıf işbirliği ve uzlaşması tavrını ve nihayet Petrol Kimya-İş yöneticilerinin yanlış sosyalist anlayışını eleştirmemizi engellemez.Tersine böyle bir eleştiri ve teşhir, yanlış görüşlerin,yanlış anlayışların işçi sınıfına kavratılması ile dir ki,işçi sınıfı doğru devrimci düşünce etrafında örgütlenebilecek ve tarihi görevini yerine getirebilecektir.

BURJUVAZİ KENDİ KANUNLARINI ÇİĞNİYOR

nin de bugün bunu savunmayı gerektirdiğini ispatlıyor.

İçişleri bakanı tutukluk yaptıkları gerekçesiyle toplum polisindeki tabancaların ithal edilerek,yirmibin tutukluluk yapma ihtimali olmayan tabancalarla değiştirileceğini açıkladı.MC ayakta kalmayı daha fazla gen cin kanını içmekte görüyor ve bunun "teknik" hazırlığını yapıyor.

Sosyal mücadelenin kızıştığı her dönemde burjuvazi ve onun hükümetleri azgınlaşır.Ölümlerin,işçilerin,gençlerin,kendilerinin karşısında olan tüm emekçilerin ölümlerinin rüyasını görmeye başlar.Ve bunun bir teh-

dit aracı olarak da kullanırlar.

Fakat emekçilerin karşısında ilerlemekten ve yılmamaktan başka çare ve çözüm yolu yoktur.Çünkü kurtuluşun bu ölümlerin ve baskıların olmaması ancak ve ancak mevcut iktidarın değişmesi,demokratik halk iktidarı ile mümkündür.Yoksa her burjuva hükümeti en demokrat görünene bile,sınıf kavgasında işçilere ve emekçilere karşı burjuvazinin çıkarlarını korumak zorunda olduğu için halka yalnızca eziyet,ölüm ve esaret getirebilir.

Halkın birliği ve mücadelesi,kurtuluşun tek yolu,tek güvencesidir.

İslâm Konferansı ve Türkiye

kü bu dış politika,içerde tekellilerin dışında ilerici sınıflar ve partilerce yürütülmediğinden,Konferansta alınacak ilerici yöndeki kararlar dış politikadaki temel ilkelere duvarına bilinçlice çarpıtılacaktır.

Türkiye'nin İslâm Konferansına katılımıyla CIA tarafından beslenen onunla sıkı ilişki içindeki Aramco Türkiye'ye daha açık yolla sızacaktır.Aramco'nun geçmişte Türkiye'de çeşitli faaliyetler içinde olduğu biliniyordu.Şeriatçı,ümmetçi yayınları finanse ediyordu.Türkçü faşistlerin yanısıra İslâmî faşistleri de yakında piyasaya sürerlerse şaşmamalı.

Konferansa cumhurbaşkanı Korutürk'ün gönderdiği kutlama mesajı,başbakan Demirel'in yaptığı açılış konuşmasındaki "ilginç" bölümlerin üzerinde durmak gerekir.

Korutürk mesajında;

"...Türkiye,her çeşit kolonyalizme (sömürgeciliğe)olduğu gibi,ırk ay-

ırımına da karşıdır..."(Mesaj)

Ne zamandan beri böyle şeylere,lafta da olsa karşı olmaya başladık..? Bırakalım kendisinin yeni tipte bir sömürge olmasını Türkiye anti-emperyalist kurtuluş mücadelesi içindeki hangi halkı ne zaman destekledi..? Açıkça karşı çıktıkları cabası.

Demirel de açılış konuşmasında;

"..ulusların kendi kaderlerinin kendilerinin tayin etmesi" gerektiğinden bahsediyor...

Tam bir komedi! Açık bir aldatmaca! Bir ulusun üzerinde en hayvanca,en iğrenç baskıları tezgahlayanların,şimdiye kadar hiç bir ulusal kurtuluş hareketini desteklemeyip,üstelik emperyalizmin aleyhinde diye karşı çıkanların,bugün böylesine " köktü dışarda" aşırı fikri ceryanlara kapılmaları;tekelci sermayenin dininin de,imanının da para gene para olduğunu açıkça gösteriyor.

İSLÂM KONFERANSI ve TÜRKİYE...

İslâm Konferansında çeşitli ülkeleri örgütte bir araya getiren birleştirici etken ilk bakışta dinseldir. Genel eğilim olarak, dinsel olan etkenin uluslararası birleştirici rolü, çağımızda her geçen gün gücünü yitirmektedir. Onun yerini daha belirgin şekilde sınıfsal tercihler almaktadır.

Nitekim, İslâm Konferansının ilk kuruluş girişimi, Kral Suud tarafından 1916 da yapıldı. Ama, bu girişim, o dönemde başarı sağlayamadı. Irak ve Suriye ABD ile sıkı bağı olan, totaliter siyasal bir rejimle yönetilen Suudi Arabistan'ın bu girişimine karşı koydular.

İslâm Konferansının toplanabilmesi, hayatiyet bulabilmesi için gerekli olan zemin 1969 yılında Kudüs'te Al-Aksa mescidinin yanmasının yarattığı dini heyecan oldu. İsrail'in İslâmiyete bir saldırısı olarak değerlendirilen bu olaydan sonra arap dışişleri bakanları İslâm Konferansı toplamak için karar aldılar.

Böylece çok farklı siyasal rejimlere (krallık, meşrutî krallık, cumhuriyet) sahip olan, siyasal iktidardaki sınıfların çok farklı nitelik farklılığı gösterdiği (aristokrasi, burjuvazi, küçük-burjuvazi vs) çeşitli İslâm ülkeleri dinsel görünüş altında bir araya geldiler. 1969 yılında Fas'ın başkenti Rabat'ta yapılan ilk toplantıya, Irak ve Suriye katılmadı. İlk toplantıda 22 ülke toplantıya katılmıştır. İstanbul "Kültür Sarayı"nda yapılan 7. İslâm Konferansı ise 41 ülke katılmıştır. Konferans giderek bütün İslâm ülkelerini biraraya toplamaktadır.

Yukarıda, çağımızda genel eğilim olarak dinsel etkinin uluslararası birleştirici rolünün her geçen gün değerini yitirdiğini belirttik. Siyasal renkleri hayli farklılık gösteren ülkelerin çok daha fazla sayıda İslâm Konferansına katılmaları yukarıda söylediğimizi çürütür mü?

Hayır!

Her örgüt, bireylerin ve birey topluluklarının ortak çıkarlarını yansıtır. Bu çıkarlar günümüzde her zamankinden daha fazla sınıfsaldır. Kapitalizmden önce, "gavur" müslüman ayrımı gibi dinsel ayrımların, uluslararası birleştiriciliklerde olan etki sınıfsal olan etkiye nazaran daha fazla idi ve bu konudaki nispi bağımsızlığı da a çıkça gözlenebilirdi. Her geçen gün bunu da ha da silmekte. İslâm ülkelerini tehdit eden hıristiyanlık "çenberi" veya aksine hıristiyanlık âlemini tehdit eden bir müslüman tehlikesi bugün yoktur. Bu yüzden, konferansa üye ülkeler, herhangi bir dini düşmana karşı da birleşmiş değillerdir. Bunun yerine doğrudan doğruya sınıfsal olana sınıfsal bağı olan İsrail'in 1967 saldırısına karşı korunma vardır. Al-Aksa olayı sadece bunun heyecan kaynağıdır. ABD'nin, emperyalizm Ortadoğu'daki ileri karakolu olansiyonizm, sürekli saldırgan ve yayılmacı bir politika izleyerek, arap ülkelerinin toprak bütünlüğünü doğrudan doğruya tehdit altına almıştır. Geri kalmış ülkeler olan, arap ülkeleri, son derece modern bir savaş gücünü harekete geçirebilen İsrail karşısında güçlü olabilmeleri, birliklerinden geçiyor. Arap birliği, İsrail karşısında belli genişlikte bir ittifak sağlasa dahi İslâmî birlik daha geniş bir ittifak alanı içerecekti. Al-Aksa heyecanının yanında, asıl olan, bu temel görülmelidir. Konferans içindeki ilerici güçlerin zorlaması, İsrail'in saldırısı sonucunda özellikle arap ülkelerinin kamuoyunda ABD ve İsrail'e karşı olan nefret duygusunun kabarması da gerici arap rejimlerini de ilerici tavır almaya zorladı. Bunun sonucunda, İslâm Konferansı, sömürgecilğe, ırkçılığa, dünya barışına, ülkeler arasındaki sınırsız güvenliğine korumaya yönelik amaçlar ortaya koydu. Kral Suud'un gerici amaçlar için kurmaya çalıştığı birlik, emperyalizme karşı daha bağımsız politika izlemek isteyen, kalkınması için gerekli finansman kaynaklarına ihtiyaç duyan ülkelere de belli bir rahatlama vaadetti. Bu yüzden çeşitli ülkeler için Konferans çekici rol oynadı.

41 ülke içinde Güne-Bissau, Cezayir, Irak, Suriye, Güney Yemen gibi hayli ilerici bunun yanında İran, Endonezya gibi hayli gerici ülkelerde Konferansın çatısı altında yer almaktadır. Bu ülkelerin içinde ilerici olanlar, uluslararası politikada sosyalist

sistemin yanında yer alırken diğer bazı gerici ülkeler ABD yanında yer alabilmektir. Gene üye ülkeler içinde, şeriat hükümlerinin uygulandığı Suudi Arabistan gibi ülkelerin yanında laik cumhuriyet olan, hatta bilimsel sosyalizmi benimseyenleri de var. Güney Yemen, Güne-Bissau. Bu yüzden uluslararası plânda İslâm ülkelerinin birlikte hareketler ile siyasal bir güç olmaları beklenemez.

Sınıfsal çıkarları vurgulamak için bazı gerçeklere değinelim. İslâm ülkelerinin hemen hepsi Kıbrıs meselesinde Birleşmiş Milletler'de Türkiye'nin lehinde oy kullanmadı. MIT, CIA, SAVAK ve arapların can düşmanı saldırgan İsrail istihbarat örgütü ile birlikte çalışıyor. İran, Türkiye, İsrail, ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakollarıdır.

Sınıfsal parçalanım yüzünden etkinliğin olmamasının yanı sıra Konferansın geleceği de pek parlak değildir.

Oye ülkelerin bazılarının uluslararası plânda daha bağımsız bir politika izlemelerine, kredi, ihale, "alt yapı" projelerinin geliştirilmesine yaradığı ölçüde Konferans varolagidebilir. İsrail'in araplar üzerinde yarattığı tehlikeyi de buna eklemek gerekir.

Sınıfsal olan ayrım, bu yüzden örgütün heterogen olması, dış koşullardaki sınıf mücadelesinin şiddetlenerek birliğe yansımaları sonucunda, bunun zorlayıcılığı, ileride muhakkak dinsel bağlayıcı olanın birliğini parçalayacaktır.

Bugünden diyebiliriz ki; ülkelerinin (siz oldukları sınıfların okuyun!) ekonomik ve siyasal çıkarlarını yansıtmazsa, hiç bir İslâm ülkesi sadece "kâfire" karşı İslâmiyet birliği olsun diye kendi çıkarlarından vazgeçmemektedir. İslâm Konferansı, tıpkı ABÜ, "üçüncü dünya gibi" geri kalmış ülkelerin çıkarları temelinde kurulan ülkelere benziyor. MC hükümetinin İslâm Konferansına tam üye olmasını işte böyle, Türkiye'nin (siz onlar için tekeli sermayenin okuyun!) ekonomik ve siyasal çıkarlarının zorlamasında aramak gerekir. "İslâmiyet birliği olsun yeterki!" gibi dinsel bir amaç da aramak gerekir.

TÜRKİYE KONFERANSA KATILYOR

Türkiye'nin Konferansa tam üye olması, MC hükümetinin dünya İslâm birliğini, İslâmiyetin birlikte hareketini amaçlamasından ileri gelmiyor. Tekelci sermayenin ekonomik ve siyasal tercih ve çıkarlarına uygun düştüğü için hükümet İslâm Konferansına katılmayı kabul etmiştir. Hükümetin böyle bir konferansa katılmasına her şeyden evvel Anayasa engeldi. Bu yüzden 1976'ya kadar Türkiye Konferansa gözlemci olarak katılıyor, bunun yanında Konferans Türkiye'ye tam üye muamelesi yapıyordu. Anayasanın, Türkiye'nin Konferansa katılmasına ayak bağı olmasından dolayı, bu engeli kaldırmak, Türkiye'nin Konferansa katılmasını sağlamak için, Konferans şu kararı aldı.

"Türkiye, Konferans kararlarını Anayasası, Türk dış politikasının temel ilkeleri ve Birleşmiş Milletler'de desteklediği veya tasvib ettiği kararlar ile bağdaştırıldığı ölçüde kabul etmektedir."

Türkiye tekeli sermayesinin Konferansa katılmaktan umduğu yararlar ekonomik ve siyasal çeşitlilik içermekte. Ekonomik olarak "İslâm Kalkınma Bankası" ve "İslâm Kalkınma Fonu"ndan kredi almayı, İslâm ülkelerinin yapacağı yatırımlarda, ihale bulabilme imkânını, ihracat için yeni pazar bulmayı içermekte. Siyasal olarak da; bugün için sıkışık olduğu Kıbrıs ve Ege sorununda sürekli destekleyecek dış güvenilir güçler bulmaya yöneliktir.

MC hükümeti, bu olanaklardan yararlanabilmek için, evvelden pek yaşanmadığı bazı siyasal çıkarlarını arka plâna iterek, ödün verdi. Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) nü tanıdı. Konferansta, İsrail'in Birleşmiş Milletler'den çıkarılması için alınan karara oy verdi. Ama bu durum, Türkiye'nin isterse Birleşmiş Milletler'de İsrail'in çıkarılması yolunda oy kullanmasını beraberinde getirmiyor. MC hükümeti isterse "dış politikanın temel ilkelerini" (siz emperyalist-kapitalist sistemin temel çıkarları okuyun!) göstererek pek âlâ, bu kararın oylanması sırasında BM'de çekimser kalabilir veya aleyh

te oy kullanabilir.

AET ve Türkiye arasındaki ilişkileri incelerken, Türkiye tekelci sermayesinin bu gün için görünen hedefini daha önceki ÜNCO de vurgulamıştı. Türkiye'deki tekeli sermayenin ileriye yönelik özlem ve tercihi, AET tekellerinin Türkiye'yi sömürmesinde belli bir komisyon alan, ileri karakolu olmaktadır. Tekelci sermaye, Türkiye AET'ye tam üye olmasından evvel iyice de palazlanmak istiyor. Böylece ilerideki komisyonu yüksek olacaktır. Ayrıca coğrafik, toplumsal çeşitli etkenlerden de yararlanarak, komisyonculuk ya pacağı alana Ortadoğu vb geri kalmış ülkeleri de dahil etmek istiyor.

Bu palazlanma işini iyi becerebilmek için, ÜNCO daha evvelki sayılarında Türkiye tekeli sermayesinin çıkarları doğrultusunda emperyalizme bağımlılık içinde uslu olmak kaydıyla, nispi bağımsızlık gösterdiğini söylemişti. Tekelci sermaye, dünya güc dengesinin değerlendirmesini yaparak, ABD, yer yer AET'nin bu yönde etki alanı dışına çıkıyor izlenimi veren, nispi bağımsızlıkçı yönde dış politika izleyebiliyor. Bu durum, Türkiye'de "milli burjuvazinin" dış politikada ağırlığının sonucu olarak görülemez. Hele MC hükümeti döneminde, Türkiye'de klasik anlamda milli diye nitelendirilecek bir burjuva kesimi yoktur. Bu durum, emperyalizmin ortağı, onunla içiçe diren, bu anlamda "işbirlikçi" yerli tekeli sermayenin çıkarlarını yansıtır. Mümkündür ki, İslâm Konferansının bundan sonra da alacağı "ilerici" yönde bir sürü karara Türkiye de katılacaktır. Bu, ne bizdeki tekeli sermayenin "ilericiliğini", ne de İslâmiyete olan imanını gösterecektir.

1920'lerde burjuva demokratik yönde ilerici adımlar atan burjuvazi, o dönemde, daha ziyade üst yapısal alanda da kalsa tutarlı burjuva atılımlar yapabiliyordu. Padî şahlık tasfiye edilerek, din ve devlet arasında kesin ayrılık çizildi, devlet yönetimi laikleştirildi. Burjuvazi, o dönemde var olan ilerici, devrimci yöndeki heyecanından bugün çok şey yitirdi. Tekelci sermayenin partileri, şimdi, bu atılımların karşısında tavır alıyor. Tıpkı burjuvazinin önce kendisinin sahip çıktığı özgürlük kavramını, sonra kendisinin çiğnemesi gibi.

1976 yılında MC hükümetinin Başbakan yardımcısı Erbakan, Konferans delegelerine verdiği yemekte, hicri takvimden bahsetti, la ikliği açıkça çiğnedi. Erbakan adamlarının söylediği gibi, o gün tam bir "bomba" patlattı. Patlatılan bu "bomba", burjuvazinin geçmişte kendi koyduğu ilkelerin, bugün artık kendisine ayak bağı olduğunu gösteriyor.

MSP, tekeli sermayenin dışında düşülebilecek bir parti değildir. Son tahlilde tekeli burjuvaziye hizmet eder. MSP, bu haliyle, tekeli sermayenin kitleler karşısında daha geniş ideolojik çeşitlilik yaratabilmesini aracı rolü oynamaktadır. Tekelin egemenliğin hüküm sürdüğü, onun etkisinin yürüdüğü bir ortamda, diğer sömürücü antik sınıflar, tekellerin etki alanı dışına çıkamaz. Bunun politikadaki yansımaları da, tekeli siyasal partilerin örneğin AP'nin siyasal etki alanı içinde kalmaktır.

MSP'nin patlattığı "bomba" AP'den habersiz değildir. Dolayısıyla her bakımından tekeli sermaye ve onun siyasal memur çevresinin bilgisi dahilindedir. Tekeli sermaye, çıkarı uğruna vatanını açık pazar olarak satılığa çıkarmaktan çekinmez. Aynı şekilde kendisinin koyduğu, bazı zamanlarda tabu olarak gösterdiği ilkeleri de, zamanı gelince önce kendisi ayaklar altına almaktan çekinmez.

Tekeli sermaye ekonomik alanda pazar, kredi, ihale gibi imkânları tanıdığı, siyasal alanda Kıbrıs ve Ege'deki "çıkartmaları" uygun düştüğü ölçüde İslâm Konferansına evet diyecektir. Bunların koparılabilmesinde, elbetteki karşılıklı sıkı pazarlıkları, ortak uygun çıkarları istiyor.

Dünya barışını koruma, sınırların dokunulmazlığını tanıma, sömürgecilğe ve ırkçılığa karşı olma gibi ilkeleri benimseyen bu yüzden, nispeten ilerici bir pozisyonda bulunan bu Konferansa katılmakla, Türkiye'nin dış politikasını artık ilerici yönde kanalize etmek istediği ortaya çıkmıyor. Çün-